

Czike László

A rendszerváltás utáni államrend kérdései

1. Bevezetés

A dolog úgy kezdődött, hogy ‘megint csak’ (bár most még viszonylag távolinak tűnik a következő országgyűlési választások 2006. évi időpontja!) *pártprogramot* kellene írni; végre olyat, amely nem az 1990-es ‘rendszerváltó állam’ *illegitim pótcselekvésének* toldozott-foldozott legújabb kori ‘változata’, hanem valamilyen *eredendően eredeti* vízió, egy olyan állam elvi leképezése, amilyent valójában látni szeretnénk.

Egy olyan államrend és egy olyan cselekvési program, mely *a magyar állam történelmi gyökereihez* tér vissza, a történelmi múlt autentikus folytatása; - s mint ilyen, a népfelség elvét, a Szentkorona-tant tekinti az összes mai jogok, a cselekvési szabadság ősi jogforrásának. Előre kell bocsátanom, hogy jómagam azok közé tartozom, akik véleménye szerint *a mai magyar ún. ‘liberális polgári jogállam (demokrácia)’* nem legitim, legalábbis a felsorolt történelmi okok miatt: (1) Magyarország elveszítette politikai, jogi és tényleges függetlenségét, amikor a II. világháború végén, *1944. március 19-ikén* országunkat megszállta a hitleri német hadigépezet, a Wehrmacht. (2) A párizsi békekötéssel a győztes nagyhatalmak (USA, Anglia, Franciaország és Szovjetunió) lezárták ugyan a világháborút; ám Magyarország a szuverenitását nem nyerte vissza - a német katonai megszállást felváltotta az orosz, amely ‘ideiglenes’ jelleggel 1991. júniusáig tartott. (3) Időközben 1990-ben lezajlott az ún. ‘rendszerváltás’, amit 15 év történelmi távlatából színjátéknak (tragikomédiának, pamfletnek vagy még inkább egyszerűen bohózatnak) tekinthetünk, mivel *nem a népfelség elvéből* indult ki, s nem is állította helyre a hiteles magyar állam jogfolytonosságát - ‘csak úgy’ bevezetett egyfajta nemzetközi látszat-demokráciát; nép-nemzeti sajátosságaink figyelmen kívül hagyásával, illetve teljes mellőzésével. Ez az ún. ‘polgári jogállam’ nem szerves folytatása sem a Kiegyezés (1867.) utáni, monarchisztikus keretek közötti polgárosodásnak, sem a II. világháború előtti Horthy-korszaknak; - sőt, megkísérli kitörölni ‘emlékezetünkéből’ a szocialista Magyarország minden kétségtelenül

megszerzett, felépített tényleges vívmányát, valamint 1956. történelmi csodáit is, amelyekkel államjogi, polgárjogi és demokrácia-teremtési, illetve humanisztikus értelemben példát mutattunk a szabad világnak.

A rendszerváltás nem a történelmi gyökerek talaján, nem a népfelség elve alapján és főleg *nem a nép valós akaratából* történt; így az általa létrehozott polgári jogállam - minden látszólagos vagy valós ‘erényei’ ellenére - illegitim; a teljes politikai és államjogi szervezeti rendjével, berendezkedésével együtt. Meg kell állapítsuk, hogy a rendszerváltás révén kialakult struktúra nem más - *nem több, nem jobb* -, mint a volt reformkommunista diktatúra voluntarista államának megerősökolt, új spontán mutációja; pontosabban annak toldozott-foldozott tökéletlen változata. Lehetséges, hogy az ‘átalakítás’ (peresztrojka) eredménye tökéletesen kielégíti *az annak lényegét kiagyaló idegen nagyhatalmak és háttérhatalmi szellemi műhelyeik* érdekeit és igényeit; de a magyar nép ‘ez irányú szükségleteit’ semmiképpen nem. Mikor valamiféle új, a történelmi magyar nemzet jövője felépítésének ország-programján gondolkozunk; elvileg szükségképpen *kétfajta megoldás között* lehet választani: (1) Vagy folytatjuk a mára kialakult skizofrén demokrácia toldozását-foldozását és akkor semmivel nem vagyunk különbek, mint ‘rendszerváltó’ honi eurokommunistáink; vagy (2) ‘Mindent’ előlről, a gyökerektől kezdünk újra; vagyis olyan új típusú államot alkotunk, amely nem is hasonlít a jelenlegi ‘állatorvosi ló’ torz-képződményhez. Szeretnénk az utóbbi elvárásnak megfelelni, hogy végre kiléphessünk a bűvös körből; melyben a frissen kikelt globalizációs elitünk vezetett tévútra valamennyiünket. Nézzük mindenekelőtt a jogforrásokat:

Drábik János írja az „*Uzsoracivilizáció*” II. kötetében az alábbiakat: „Ezen írás célja figyelmeztetni a magyar Országgyűlés tagjait - és a magyar állampolgárokat - az Európai Unióba történő belépéssel járó óriási hátrányokra és Magyarország függetlenségének a végleges feladásával járó veszélyekre. Először is azt kíséreljük meg bizonyítani, hogy az államok feletti JOGOT, amely az államot kötelezi, az állam a „JOG uralmának” durva megszegése nélkül nem változtathatja meg, ha igényt tart arra, hogy jogállamnak minősüljön. A következőkben kifejtjük, hogy a magyar állam felett álló ezen nem megváltoztatható JOG a magyar történelmi alkotmány, melyet a Szent Korona jelképez

és tartalmilag a róla szóló tan foglal össze. A Szent Korona-tan egyben a magyar nép metafizikai háttere, a nép-és nemzetvallás szerepét is betöltő transzcendens dimenziója. Végül rátérünk, hogy a belsőleg fokozatosan elbürokratizálódott és antidemokratikussá átalakult EU beolvasztja Magyarországot. Ebből az ellenőrizhetetlen kolosszussá növekedett államok feletti birodalmi struktúrából nem lehet kilépni, és kizárni sem lehet senkit; - tehát végleg elvesz a magyar nép saját önrendelkezése, az ország függetlensége, a történelmi alkotmány jogfolytonosságának a helyreállítása és ezzel együtt a magyar föld. Mert a magyar nép csak a magyar földdel együtt magyar nép. Érdemes-e vállalni fejenként és évenként 19 ezer forintért - optimális esetben is csak ennyi előnnyel járhat az EU-tagság - ezt a nemzeti önfeladással járó, Trianonnál is nagyobb tragédiát jelentő sorsdöntő lépést? Az EU ma már sokkal inkább az egykori Szovjetunióhoz hasonlít, mint az eredeti Közös Piachoz. Felmértük már, objektív ismérvek alapján, hogy mennyi hátrányt jelent ez a beolvadásig elmenő integráció? És közöltük-e ezt megfelelő formában az ország népével? Elemeztük-e, hogy kinek kell jobban a másik? Az Európai Uniónak kell-e Magyarország bekebelezése, és a vele járó hatalmas haszon, - vagy nekünk, magyaroknak, az önrendelkezésünkről való végleges lemondásunkért az évi 19 ezer forint?!”

Amikor Drábik János a fenti sorokat írta; Magyarországon még nem zajlott le az EU-ba belépéssel kapcsolatos népszavazás. Mondhatjuk úgy is, hogy elemzését felvilágosító célzattal írta, - éppen azért, hogy aki megérti ez irányú ‘választói felelősségét’, az szavazzon nemmel... Ma már a kérdés, illetve *a nemzetállam függetlenségéért aggódó felvetés* nagyjából aktualitását veszítette, mert 2003. tavaszán **a magyar nép ‘ügydöntő kisebbsége’** - a vonatkozó jogszabály szerint érvényes szavazással - eldöntötte, hogy Magyarország az EU tagja legyen. (Sőt, 2004. májusában az Európai Unió ‘teljes jogú’ tagjai is lettünk.) Még teljes súllyal, az államjogi problémakör teljes spektrumában felmérni sem vagyunk képesek: mi minden hátránnyal járt ez a döntés?! Annyi mindenesetre biztos, hogy a magyar függetlenség - örökre? - elveszett; és a magyar föld, a magyar haza *egyetemes részvénytulajdonná*, úgynevezett *szabad mozgású tőkévé* alakult át. Történelmünknek tehát itt a vége; - ettől kezdve lehet beszélni *magyar régióról, népviseletről és*

népi táncról, magyar zenéről és kultúráról, de önrendelkezésről nem. Ha teljesen tárgyyszerűek vagyunk, azt kell mondanunk, hogy ezentúl a magyar népnek már nemcsak a harácsoló, pazarló reform-kommunista establishmenttel kell megküzdenie, hanem az EU szintén méregdrága, igazából ‘működésképtelen’, szintén velejéig korrump bürokráciájával is. Az adóterhek szó szerint megduplázódhatnak, amit pl. *az általános forgalmi adó* jelentős hányadának átutalási kötelezettsége reprezentál, amint hogy a legújabb ‘rémhírek’ szerint Magyarország szinte már a belépéstől számítva *nettó befizetővé* válik, ami lényegében azt jelenti, hogy az EU részben már a magyar állampolgárok adóbefizetéseiből is fogja támogatni *például a dán mezőgazdasági kisvállalkozókat*; míg a magyar mezőgazdasági kisvállalkozók számára olyan teljesíthetetlen termelési feltételeket írnak elő, amelyek kihúzzák a kisgazdáink alól a talajt (a termőföldet), hogy százezrével váljanak földönfutó munkanélküliekké. Innentől kezdve már nemcsak a magyar kommunista párt rendőrsége fog vigyázni ‘a fennálló demokratikus rendre’, a renitens tömegmozgalmak csírájában való elfojtására, hanem *belga, francia és olasz vízágyúk* néznek majd farkasszemet a netán mégis tüntetőkkel...

Petőfi Sándor gondolatai váratlan fordulattal nyerik vissza százötvenegynéhány évvel ezelőtti aktualitásukat: ***ha a magyar nemzet egyszer újból fellázad; nemcsak az itthoni, de európaúniós kamatrabszolgáltatóit is le kell majd győznie, vagyis csak egyvalami segíthet rajta, a világforradalom, amelynek végeredménye globális világszabadság lesz.*** Sajnos az események jóval gyorsabban peregnek, mint ahogy az ötven éves rémálmából alig 15 évvel ezelőtt ‘felébredt’ magyarság ezt követni, illetve feldolgozni képes: ***az ún. rendszerváltással elvették a népfelség-előjogunkat, a társadalmi tulajdonunkat; az európaúniós beléptetéssel pedig a nemzeti függetlenségünket és a földet, vagyis a hazánkat is tőlünk.*** Mi tízmillióan ebből nem vettünk észre - semmit!

A magyar társadalom sajnálatos, eléggé el nem ítéhető módon összeverekedett azon, hogy ‘*a vonat*’ *jobboldali, vagy baloldali ablakaihoz ülhessen, napfényre vagy árnyékba*; - miközben az expresszvonat az összes rajtaülőt (a menetiránnyal szemben ülőket is) egy szakadék felé röpíti, amelynek a mélyére zuhanva minden ‘előny’ az értelmét veszti. Ilyenformán lényegében ‘már csak nosztalgiázgathatunk’ államjogról,

vagy bármiről, ami *az ezeréves államiságunk* egykori öröksége volt; - többé már sohasem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy *egy világszerte integrációs tömb* (értsd: az Európai Unió) egyik provinciája (régiónja!) vagyunk csak, amely nem 'a nagyok' (az alapítók) egyenrangú társa, hanem afféle perifériális végvár - Bizánccal és a Balkánnal szemben. Ezek után már csak az lehet *a nagy történelmi kérdés*, hogy békésen, újabb világháború nélkül olvadunk-e majd össze egyetlen közös világszerte állammá az Amerikai Egyesült Államokkal, vagy előbb még megérjük *a gigászok, az Egyesült Európa s az Egyesült Államok világháborúját*, s csak az (Armageddon) után jön létre a végső fúzió. Akár így történik majd, akár úgy; álmodozni - legalábbis egyelőre - még nem tilos...

2. Állam feletti és állami jog

Vannak a társadalmi együttélés által felfedezett, vagyis *az állam felett álló* alapvető szabályok, melyeket az állam nem változtathat kedve szerint bármikor s önkényesen. Ezeket az államnak is be kell tartania. Folytatva az említett Drábik-könyvből vett idézetet: „*Az állam által alkotott jogszabályok csak a hatalmi helyzetben lévő embercsoportok akaratát fejezik ki. Amikor létrejöttek a mai értelemben vett modern államok (értsd: a minket most felvevő Európai Unió alapító államai), parlamentek és kormányok, akkor az állam felett álló, s az állam által alkotott jogszabályok kezdtek összekeveredni. Azt, hogy egy kormány miként használja fel egy ország, egy nemzet vagyont, gazdálkodási erőforrásait, miként igazgatja és osztja el azokat, nem általános jogelvek szabályozzák. Az állam törvényhozó s kormányzati szervei által megalkotott jogszabályok zöme ebbe a körbe tartozik. (Itt kiegészítő megjegyzést kell tennem. Krisztus tanítása szerint a földi javak haszna minden egyes embert megillet, a teremtés természetes isteni jogelvei szerint. Ezért a termelőeszközök, a termelés valamennyi hozadékát is egyenlő arányban kellene elosztani. Ugyanezen elvek kibontását megtalálhatjuk II. János Pál pápa szociális enciklikáiban. Csak szavakban ugyan, de hasonló gondolatmenetet követett a megbukott kommunista utópia is, a „Mindenki dolgozzék képességei szerint, és részesedjék a megtermelt javakból - szükségletei szerint!” elv nyílt deklarációjával.)*

*Az ilyen állami akaratot képező jogszabályok azonban rendszerint (!) nemcsak az állami és kormányzati alkalmazottakra vonatkoznak, hanem minden állampolgárt érinthetnek. Ilyen pl. az adók kivetése és beszedése. A társadalmi igazságosságot kifejező általános szabályok és az állami akarat érvényesítését szolgáló jogszabályok tehát összekeveredtek, és eltűnt az a lényegbevágó különbség, hogy a társadalmi fejlődés nyomán kikristályosodott általános szabályok **az állam felett állnak**, az államot kötelezik, és az állam sem változtathatja meg őket, az állam akaratát, pl. a kormányzati döntéseket kifejező előírásokhoz hasonlóan. Ott tartunk, hogy a törvényhozó testületek, a parlamentek egyformán hoznak olyan ún. törvényeket, melyek az állam felett álló, és az állam által sem megváltoztatható jogokra vonatkoznak, s olyan jogszabályokat, melyek csak az állam és a kormány akaratát fejezik ki, és melyekben az állam az állampolgárait kötelezi és nem önmagát.*

*Pedig a nyelv is élesen különbséget tesz a JOG és az állam akaratát képviselő jogszabály, a törvény és a rendelet között. (...) Az állami hatalom túlságosan rátelepedett a társadalomra; a kormány és a közigazgatás gyakran önkényes akarata jogszabályi formát öltve ugyanolyan tiszteletben részesülő törvénnyé vált, mint az állam felett álló **igazi jog, a nagybetűs JOG**. Ez a körülmény a partikuláris érdekcsoportok gyakorta változó akaratának olyan jogi státust adott, mely kizárólag az általános emberi érdeket kifejező JOG-nak jár. Ugyanakkor azt a félrevezető látszatot kelti, hogy egy választott testület oly' legitim felhatalmazással bír, amely a felette álló általános emberi szükségleteket, érdekeket és értékeket kifejező JOG-ot is bármikor, önkényesen megváltoztathatja. Ez végül ahhoz a téves hiedelemhez vezetett, hogy a társadalom - és azok az alapvető szabályok, amelyek lehetővé teszik annak a működését - tetszés szerint manipulálhatók; **elég megválasztani egy országgyűlést és az máris elfogadhat egy új Alkotmányt**. Ez ahhoz hasonlítható, mintha elégséges lenne, hogy a Duna menti országok parlamentjei jogszabályban kimondják: a Duna mától kezdve fordítva folyjék, a Fekete-tengerből a Fekete-erdőbe. A marxista utópiát mára felváltotta a kamat-kapitalista utópia, amely szerint a világ csak a magánpénz-gazdaság globális rendszerében, egy központi kormányzat alatt létezhet, amelyben nincs többé helye és szerepe a nemzetállamoknak. Ha egy ország törvényhozói idáig eljutnak (sajnos, mint fentebb mondtam: ez már múlt idő: 'eljutottak'!) és - anélkül, hogy bizonyítani tudnák! - állítják, hogy Magyarország számára előnyös, ha lemond a saját alkotmányáról, ha feladja önálló jogszabály-alkotását és szuverenitását, akkor az önkényes döntések folyamata már alig megállítható. Tudnunk kell, hogy a most tervezett alkotmány-módosítás egy olyan Európai Unióba tereli be Magyarországot, amely Európai Unió felszámolja az önálló magyar államot, annak függetlenségét és szuverenitását. Ennek a legfőbb bizonyítéka, hogy az Európai Unió 180 ezer oldalnyi joganyagában egy sor sincs, miként lehet a belépő országnak e nemzetek feletti államalakulatból kilépni. Ha pedig nem lehet kilépni, azt jelenti, hogy Magyarország végleg lemond (!) önálló állami létéről, saját alkotmányáról és jogszabály-alkotási jogairól. De nemcsak kilépni nem lehet az EU-ból, de kizárni sem lehet egyetlen belépett tagállamot sem. Ez jelzi, hogy egy erősen demokrácia-deficites, bürokrata kolosszussá vált, államok*

feletti szerveződéssel van dolgunk. Ez léphetett az önrendelkezésüket megtartó, egykor még szabad államok önkéntes társulása helyébe. Az eredeti 'Közös Piac' a szociális piacgazdasággal rendelkező államok önkéntes társulása volt, - azért, hogy bizonyos funkciókat együttesen hatékonyabban láthassanak el. Ma már ez a múlté! A jelenlegi túlcentralizált, elbürokratizálódott EU jobban hasonlít az egykori SZU-ra (Szovjetunióra), mint a korábbi Közös Piacra."

Nos, itt álljunk meg egy rövid kitérőre! Drábik kvázi tréfásan említi, hogy egy parlamenti többségi döntéssel akár a Duna folyásirányának megfordítása is 'jogerőre' emelhető. Pedig ez nem vicc! Emlékezetes, hogy tízegynéhány éve, amikor a magyar állam 'felrúgta' a dunai vízi-lépcső (Bős-Nagymaros) közös felépítésére irányuló államszerződést: Szlovákia önhatalmúlag elterelte a Dunát eredeti medréből; felépítette és egyoldalúan működteti is az erőművet, miáltal - máig mindenfajta jogkövetkezmény nélkül - megfosztotta a tájvédelmi Szigetközt szinte minden természetes vízutánpótlásától. Vagy: néhány évvel ezelőtt egy ausztrál-román aranykitermelő vegyes vállalat (az Aurul) a Körösökön keresztül ciánnal, majd több ízben is nehézfém-sókkal szennyezte be a Tisza teljes magyarországi szakaszát (mindmáig jogkövetkezmények nélkül). A rendkívül súlyos havária kipusztította a Tisza közel teljes élővilágát, aminek *több száz-tonna hal, a fél hortobágyi madárvilág és számtalan házi és vad emlősállat* esett áldozatául; - nem beszélve az óriási árbevételi veszteségről, ami az idegenforgalmat érte. Amikor már mindenki reménykedni kezdett a Tisza 'gyors regenerálódásában' és kezdtünk volna megfeledkezni az iszonyatos károkról, - akkor jött minden idők legnagyobb tiszai árvize, amely ugyan 'patyolat-tisztára' moshatta (!?) a szennyezett folyómedret, viszont ezek otthonát tette lakhatatlanná, újabb tízmilliárdos károkat idézve elő. Hogy is jön ez ide? Úgy, hogy tudományos tény, miszerint az egyre fokozódó tiszai árvízveszély, s az egyre súlyosbodó effektív károkozás úgyszintén a voluntarista, nemtörődöm kormányzatok tevékenységének számlájára írható: a tiszai árvíz a felelőtlen ukrajnai erdőirtások következménye, hiszen sűrű erdők híján semmi nem fogja fel, nem köti meg a lezúduló vízáradatot, történetesen például a tavaszi hóolvadáskor...

A természetes emberi jogok és az állami jogszabály-alkotás egymásba keveredése *a rettenetes XX. század liberális erkölcsi fellazulásának* egyenes következménye, amit egyesek ráadásul *a felvilágosodott, s az Istentől 'végre megszabadult' (az államot az egyháztól és a vallástól különválasztó) emberi elme legnagyobb vívmányának* tekintenek. Az ember az angol polgári és a nagy francia forradalom 'sikereitől' kvázi megrészegülve *a saját kezébe vette sorsának irányítását, és elkezdte a társadalmi folyamatok globális liberalizálását, istentelenítését és oly nagyléptékű manipulálását*, ami törvényszerűen általános csillaghulláshoz is vezetett. Az ember Istennel együtt *az isteni törvényekből eredő erkölcsi normákat is 'kidobta az ablakon'*; - és elkezdte azokat módszeresen 'kicserélni' állami jogszabályokra, ami általános eszmei zűrzavarhoz és nihilhez vezetett. Ha végig tekintünk pl. a XX. század magyarországi történelmének; láthatjuk, hogyan szabadult el apránként a liberális pokol. A felvilágosult (értsd: Illuminátusok Rendje) szabadkőművesség első globális-monumentális projektje *az Osztrák-Magyar Monarchia felszámolása* volt. A saját, olajozottan működő (háttér-) hatalmától megrészegült 'Rend', *minden eddig felhalmozott tudásnak fölébe helyezve önelégültségét*, szétverte azt az ökológiai rendszerként is megalapozott, természetes dunamenti 'birodalmat', amelynek szétesése a Kárpát-medence ökológiai, gazdasági, társadalmi, politikai és kulturális vérkeringését romba döntötte, s mely káosznak a mai napig issza a levét, látja csak a kárát valamennyi ország, amely a Monarchia tagja volt. Eszemben sincs védelmembe venni a Habsburg-dinasztiát, népeket elnyomó gépezetét - történelmi bűnei egyértelműen minősítik. Tény azonban, hogy a Duna-Tisza egybefüggő vízrendszere, valamint a medencét körbefonó Kárpátok hegykoszorúján belüli térség olyan rendszert képez, mely az élet minden fontos vonatkozását tekintve *egy természetes módon együttműködő nemzet-közösséget hozott létre*. Ez a természetes kooperáció (önellátás!), a komparatív előnyök kölcsönös kihasználása, a rokon mentalitás azonnal felbomlott, és érzelmileg is gyűlölködő ellenségeskedésbe csapott át, amikor katonai erő (háború) alkalmazásának 'eredményeként' feldarabolták. Ennek lett a szomorú (oka és) következménye *legelőbb az I. világháború, majd a trianoni békediktátum, a nagy októberi oroszországi forradalom, a magyar 'tanácsköztársaság', a német revánstörekvés, a II. világháború, a zsidó holocaust, a párizsi békeszerződés*; - de még sokkal később *a*

boszniai és a szerbiai háború (a NATO bombázásai), Jugoszlávia szétesése, a műállamként összetákoltt Csehszlovákia szétválasztása, s az a képtelen helyzet is, hogy ma Magyarországot csupa 'kvázi'-ellenséges ország veszi körül (Ausztria, Szlovénia kivételével), holott minden oldalról magyarulakta, eredetileg magyar területek övezik.

Ha az ember (értsd pl: a szabadkőműves háttérhatalom) önhittségében megbontja egy tájegység (vö.: a Kárpát-medence) ökológiai és etnikai rendszerét, - akkor súlyos következményekkel: *lavinyszerű természeti katasztrófákkal illetve társadalmi konfliktusokkal, kataklizmákkal kell számolnia*. Éppen ez történik, ezt éljük át - egészen napjainkig... Ha a tájegység még ma is egységes államrendben élhetne - értsd: Kossuth Lajos 'álma', a *Dunamenti Köztársaság* - ; vagy laza államszövetség, konföderáció, amely 'egység' ma is Európa egyik legerősebb hatalma lehetne, a Nyugat-Római Császárság (EU!) és Bizánc maradéka közt, ellensúlyozandó az orosz hegemóniát, illetve revansista törekvéseket: soha senkinek, egyetlen tagállam kormányának sem jut(hat)na eszébe, hogy elterelje medréből a Dunát, holt folyóvá szennyezze a Tiszát és a mellékfolyóit, vagy hogy kiirtsa a kontinentális őserdőket, állandósult árvízveszélyt idézve elő. A térség azóta fellángolt etnikai ellentéteit is 'ápolva eltakarná', s megoldaná/elsimítaná a közös gazdasági érdek...

Békét csak a valódi, természetes egység helyreállítása jelenthet. Ámde ehelyett első fokon a még meglévő nemzetállamok egymással szembe fordítása, szétszakítása, 'versenyeztetése' (NATO, Európai Unió és Terrorellenes Koalíció, stb.) folyik. A térségben még jelentős az orosz befolyás is; ugyanakkor egyre erősödik, gyakoribbá válik az amerikai katonai beavatkozás (Bosznia, Szerbia, stb.; *Taszár és Constanza* már amerikai stratégiai támaszpont); - amely egyrészt természetellenes és idegen (inkompatibilis) szempontokat és erővonalakat hív életre a már amúgy is sokat szenvedett népek és országok között; másrészt olyan USA-hegemonisztikus (világállami) integrációs törekvéseket is takar, amelyek szöges ellentétben állnak a részleges, több ütemben elképzelt európai-uniós 'gyarmatosítás' érdekrendszerével, hiszen az egységes Európa megteremtése távlati értelemben már az USA egyeduralmának megtörésére is irányul. Másod fokon pedig (már most is) a nemzeti államok tudatos szétverése folyik, valamilyen zavaros, vagy nagyon is

átgondolt ‘uniformizálási terv’ keretében; - pedig a Kárpát-medence országainak s népeinek perspektivikus felemelkedését *a békés együttélés feltételrendszerének helyreállítása* szolgálná, amelyben minden etnikum megőrzi eredeti, évezredes identitását; ugyanakkor kölcsönös gazdasági és kulturális ‘szolgáltatások’ nyújtásával érvényesíti saját komparatív előnyeit. Magyarán: a medence ökológiai és társadalmi egységét sem az Európai Unió, sem az új Atlanti Paktum integrációja nem fogja megteremteni, s nem tudja garantálni; ha minden az eddigi trendek szerint folytatódik - a térség általános válság-övezetté alakul.

Drábik János fölemlítette az adózás kérdését; mint olyan szabályozást, amelyet a mindenkori kormányzat által alkotott *operatív jogszabályok* valósítanak meg, mely ‘törvények’ nem tartoznak az általános emberjogi „JOG” fogalomkörébe, amelyekhez az állam sem ‘nyúlhat’ hozzá. Ezek a kérdések igazából nagyon messzire vezetnek; alkalmasint pont ugyanoda, ahová az előző bekezdésekben megfogalmazott kérdéskör. Az ember elszakadt, elrugaszkodott *Istentől és a természettől*; önhitt s voluntarista gondolkodásával sorban felborítja az együttélés, a szimbiózis eredeti, ősi rendszereit és azokat saját, működésképtelen ócska tákolmányaival helyettesíti be. Az originális természet törzsfajlódése és az emberi civilizáció évezredekén át ‘zavartalanul’ működő szerves evolúciója helyébe *egy polimerizált műanyagokra és művi erkölcsre; pragmatikus (profitábilis), de mélységesen gonosz szisztémára épülő génmanipulált természetet és klónozott társadalmat* helyez, amelynek ékes bizonyítékai azok a ‘jogszabályok’, amelyeket az emberek szűk militáns csoportja alkot a túlnyomó többség kizsákmányolására, életfeltételeinek ‘minimalizálására’, - végső soron a megsemmisítésére. *A liberális demokrácia*, amely ma - legalábbis ‘Nyugaton’ - az állami lét kizárólagos megtestesítője, *valójában a történelem legsunyibb és legaljasabb diktatúrája, amely eddig példátlan vagyoni és jövedelmi különbségek állandósításával csak egy szűk elit számára biztosítja a létező összes emberi szabadságjog élvezetét, míg az óriási többségtől megvonja ugyanezeket a jogokat.* Miféle globális demokrácia lehet az olyan, amelyben az emberiség 20 %-a sajátítja el a javak 86 %-át, - míg a szegény 80 %-nak mindössze a javak 14 %-a jut?! *Ezt a rendet éppen azok a globális - de álszent módon még a nemzetállamok jogrendszerén és törvényhozásán áterőltetett! - ‘törvények’ hozták létre*

*és garantálják hosszútávon, amelyeket a parlamentek ún. ‘többségi szavazással’ alkottak meg, holott eme jogszabályok homlokegyenest ellentétesek az alapvető, a természetes, az (isteni) erkölcs alapján megfogalmazott emberi jogokkal. A káosz ‘rendjét’ megteremtő és fenntartó kétfajta törvény a vagyona és a jövedelmek adóztatására vonatkozik, ezek: (1) Az egyetemes részvénytulajdon; illetve (2) Az általános forgalmi adó és a személyi jövedelemadó ‘törvényei’. Eme jogszabályok alapvetően emberiségellenesek; szemben állnak alapvető emberi jogainkkal! A személytelen, egyetemes részvénytulajdon olyan - jogtalan - privilégium, egyszeri (s azután öröklődő) kivételes helyzet örökre konzerválása, mely egyrészt semmilyen összefüggésben nincs a ‘tulajdonos’ emberi kvalitásaival, személyes teljesítményeivel, - ám az önmagát folyton szaporító működő tőke (a portfólió = a ‘pénzt szülő pénz’) automatikusan feljogosítja a tőkést, hogy dinamikusan bővülő dinasztiait alapítson mások munkája gyümölcseinek a kisajátítására. Másrészt: akié a pénz, azé a hatalom. A le-és megfizetett parlamenti többséggel megszavaztatott *társasági törvény* belső automatizmusa gondoskodik arról, hogy a társadalom a liberális demokrácia összes országában két kasztra, *a pénzes hatalmi elit szűk, és a bérrabszolga nyomorgók mindegyre népesebb kasztjára* válják szét. Az egyetemes részvény-magántulajdon ‘törvénye’ megvalósítja a vagyona s a hatalom fokozódó, öncélú koncentrációját és centralizációját; - szemben Isten (Krisztus) tanításával, amely szerint a Föld javai egyenlően osztandók szét. Döbbenetes, hogy a liberális demokrácia, a globális kapitalizmus képes önmagát *a széles néptömegek előtt* keresztény társadalomként aposztrofálni, illetve deklarálni! Azonban mindez még semmi...! Nem elég a tőke számára, hogy a profit minden értéket felfaló emberellenes mechanizmusa révén folyamatosan biztosítja önmaga növekedését; de gondoskodik arról is, hogy az emberi munkából származó jövedelem-elemek mindegyikét több-kevesebb sikerrel szintén kisajátítsa, *az adó és a járulékok állami törvényeinek mechanizmusa* felhasználásával. A globalizálódó világ, a nemzetállamok szétverése legfőképpen az adó-törvények koncepcióján és realizálásán keresztül érhető tetten. Azt jól tudjuk, hogy Európában (és bárhol a világon) vannak gazdagabb, és vannak szegényebb (alacsonyabb jövedelemszintű) országok. Olyan országot azonban nem ismerünk, melynek népei, polgárai egyaránt ne panaszkodnának *az adóterhelés abszolút nagyságára, arányára és**

növekvő mértékére. Az életszínvonal persze országonként változó, más és más; - ám mivel az emberek a már megszerzett jövedelmüket, életminőségüket *maradandó adottságnak* tekintik, csak a változásra, a változó tendenciákra érzékenyek. Az adóprés pedig a világ minden országában egyre erőteljesebb, aminek eredendő oka ***a már globálissá fejlődött kamatos-kamat mechanizmusban keresendő***, mely lényege szerint a globális pénztőke uralma alá vonta a nemzeti valuták bankjegykibocsátásának korábban nemzetállami monopóliumát. A nemzetállamok költségvetései tendenciájában tartósan deficitesek, elsősorban az esztelen, és minden határt túlszárnyaló fegyverkezési hajsza, illetve a (szintén esztelen) gazdasági növekedés mindenáron való, szüntelen forszírozása miatt. *Ezt használja ki a magántulajdonban, mégpedig egy szűk körű globális elit magántulajdonában lévő pénztőke abból a célból, hogy a semmiből - bármiféle teljesítmény felmutatása nélkül - pénzt teremtsen kizárólag a maga gazdagodása javára.* „***Adjátok a kezembe egy ország pénzügyeit, s már nem érdekel, hogy ki hozza a törvényeit!***” - mondotta Amschel Rothschild, a Rothschild-dinasztia (eredetileg bankház) megalapítója; s a nemzetközi pénz-oligarchia őt tanítómesterének tekintve, azóta is ezt az utat követi. A nemzetállam csak úgy tudja büdzséjét bővíteni, ha többlet-pénzforráshoz jut. Ezt a korábbi évtizedekben (értsd: az 1970-es és az 1980-as években) főleg külföldi államkölcsonök (Világbanktól és Nemzetközi Valutaalaptól) felvételével lehetett a legegyszerűbb módon megvalósítani. Tudni kell, hogy a világ jelentős nemzetközi hitelintézetei szinte kivétel nélkül az Amerikai Egyesült Államok, annak szövetségi bankja, illetve ***a Wall Street***; - egyszerűbben fogalmazva ‘a dollár’ befolyása alatt állnak. A nemzetállamok a hiteleiket dollár-milliárdokban vették fel; így állami eladósodásuk is dollárban kifejezve következett be. Tudni kell azt is, hogy a szóban forgó bankok *soha nem valódi pénzt kölcsönöztek ki*, hanem olyat, amelyet ‘csak papíron’ teremtettek a jövőbeli kamatos-kamat bevétel reményében. Amikor a különböző nemzetállamok már reménytelenül eladósodtak; - a hitelt nyújtó bankok (és a befolyásuk alatt álló nemzetközi pénzszervezetek pl. az IMF, az OECD) elkezdtek *tendenciózus feltételeket* diktálni az adós nemzetállamok monetáris politikájával kapcsolatban, aminek az a lényege, hogy ***„a kormánytól független Nemzeti Bank megteremtése jogcímén”*** az irányításuk alá vonták a nemzetállamok nemzeti bankjait, vagyis magyarul: ‘kivonták

a forgalomból' ezen bankok jegykibocsátó monopóliumát, funkcióját. Ennek a lépésnek az a célja, hogy blokkolják a jegykibocsátó bankok pénzteremtő (vásárlóerő-bővítő) működését, vagyis megakadályozzák, hogy az állami költségvetést a nemzetállam központi bankja tetszés szerinti mértékben finanszírozhassa. A Nemzeti Bank 'függetlensége' azt jelenti, hogy nem természetes módon a saját nemzetállamától függ, s nem annak olajozott működéséért dolgozik, hanem *természetellenes módon* a nemzetközi pénz-oligarchiától, és annak jólétét szolgálja. E pillanattól kezdve a nemzetállam büdzséje - s ezen keresztül az ország konjunktúra-helyzete - kizárólag '*a külföld jóindulatától*' függ, ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy az eladósodott állam csupán akkor jut megfelelő mértékű, újabb és újabb hitel-ellátmányhoz, amennyiben az általa megvalósított bel-és külpolitikai irányvonal '*a nemzetközi elit*' kívánalmainak maradéktalanul megfelel. Mivel a nemzetállam innen kezdve csak az erre szakosodott nemzetközi hitelintézetektől kaphatja meg a 'zavartalan működéséhez szükséges' hiteleket; - nyilvánvaló, hogy kamatfizetési kötelezettséggel, adósságszolgálatl is ezeknek a bankoknak tartozik megfelelni. A nemzetállamok leírt eladósításának lényege tehát: (1) Megfosztani azon képességétől, hogy költségvetését önmaga finanszírozza; (2) A világközpont kamatrabszolgájává tenni. A kamatos kamat 'törvénye' szerint ugyanis az adós nemzetállam eladósodása egyre csak fokozódik, a visszafizetendő tőkeösszeg egyre csak nő; ***az állami büdzsé egyre nagyobb hányada fordítódik csak az improduktív kamat-fizetésre***, - minek következtében az ország GDP-teljesítményének egyre nagyobb hányada áramlik ki külföldre, a pénz-oligarchia zsebébe, mint kötelező harács. Gondolom, nem kell külön, aprólékos részletességgel bizonyítanom, hogy ***a kamatos kamat leírt törvénye úgy, ahogy van, Isten akarata ellen való, s nem szolgálhat más célt, mint hogy egy militáns kisebbség, a nemzetközi pénzügyi elit kizsákmányoló uralma alá hajtsa az egész emberiséget. A leírt mechanizmus ugyanis munka és teljesítmény nélkül, érdemtelenül juttat növekvő jövedelemhez és vagyonhoz egy 'kiváltságos' réteget, mindenki más kárára. Ráadásul még csak azzal sem enyhíthetjük a tényálladékat, miszerint ez a kamat a kikölcsönzött pénztőke jogos hozadéka, költsége lenne, hiszen nemlétező pénzt helyeztek ki, ám nagyon is valóságos kamat-összeg beszédése céljából.*** Mindez pedig úgy függ össze az adók kivetését és beszédését szabályozó 'törvények'

megalkotásával, hogy a nemzetállam parlamentje kénytelen minimum annyi adót beszedni a lakosságtól, amennyi a külső adósságszolgálat kamatkiadásait fedezi. Magyarországon ***mintegy 2000-2500 milliárd forintnyi adót*** mindenképpen be kell szedni ahhoz, hogy az ország ki tudja fizetni 'esedékes' adósságterheit. Ez az állami költségvetés kb. 40-50 %-át teszi ki, növekvő irányzattal. Ez az a pont, ahol igazából tetten érhető a mára kialakult nemzetközi, globális pénzügyi rendszer embertelensége. Ugyanis a kamatos-kamat fizetési automatizmus által gondoskodik arról, hogy a nemzetállam pénzügyi és politikai elitje elidegenedjék a saját népétől, s közvetlenül a világ-elit 'részévé', annak kliensévé, majd kiszolgáló rabjává válják, szembefordulva hazája és nemzete nyilvánvaló anyagi és politikai érdekeivel. Az adómértékek, melyek mára a fentiekben leírtak alapján kialakultak; már kizárólag a világ-elit gazdagodását szolgálják, s olyan mértékek, amelyek régóta teljesíthetetlenek az egyszerű nép, az átlagember számára. Amikor az adók már oly elviselhetetlenek, hogy *a becsületes befizetésük* csak az 'adóalany' effektív *élete rovására* teljesíthető, akkor azok beszédese az emberiség elleni büntett. A következőkben felsorolok néhány tény, amely ékesen bizonyítja, hogy *a magyar állami vezetés, a pénzügyi és a politikai elit igazából már 15-20 éve saját népe és nemzete helyett a globális világ-elit érdekeit szolgálja, busás jutalék fejében:*

- A magyar állam folytatólagos eladósítása, 1982-től folyamatosan.
- Az illegitim rezsím (diktatúra) adósságának átvállalása 1990-től.
- Visszafizethetetlen államadósság (20 - 80 Mrd USD) felhalmozása.
- Deficites költségvetés, fizetési mérleghiány - további eladósodás.
- Önkéntes, illegitim állami lemondás a nép társadalmi tulajdonáról.
- A nemzeti működő tőke átjatszása a multiknak (privatizáció).
- Növekvő kamatszolgálat teljesítése a pénz-oligarchia számára.
- Magyarország beléptetése az EU-ba, szégyenletes feltételekkel.
- A magyar bérek 'befagyasztása' az EU-s színvonal egyötödén.
- Olyan minimálbér deklarációja, amelyből lehetetlen megélni.
- Olyan létminimum deklarációja, amely a hajléktalanok sorsa.
- Olyan nyugdíjak rendszeresítése, amely a lassú haldoklás 'bére'.
- Csillagászati társadalombiztosítás árán haldokló egészségügy.
- A kórházak, a gyógyítás ellehetetlenítése; tervezett privatizációja.
- Életképtelen és igazságtalan nyugdíjrendszer működtetése.

- Csillagászati közszolgáltatási díjak és gyógyszerárak fenntartása.
- A kisvállalkozások tudatos, szándékos tönkretétele.
- A mezőgazdasági vállalkozók, a kisgazdák ellehetetlenítése.
- A termőföld, a haza ‘működő tőkekénti’ kiárusítása.

Csak néhány kiragadott példa a fentiek illusztrálására. Sehol a világon nincs olyan magas mértékű társadalombiztosítási kötelezettség, mint Magyarországon; és sehol nem nyújtanak érte ilyen keveset. A magyar átlagos *kényszer-kisvállalkozó* (aki önmaga főnöke és beosztottja) évi mintegy 400 ezer forint társadalombiztosítást köteles fizetni; akkor is, ha csak a minimálbér (53 ezer forint/hó) megtermelésére és kivételére képes, sőt, **akkor is, ha egész évben nincs egyetlen forint árbevétele!** A népkínzó magyar adórendszer ‘feltalálta’, hogy a kisvállalkozó még a semmiből is köteles járulékokat fizetni; - holott ezért senkitől semmi ellenszolgáltatásban nem részesül, hiszen ‘betegállományban’ éppúgy kénytelen dolgozni, mint egészségesen, nehogy éhen haljon. Emellett a magyar kisvállalkozó *még a minimálbér után is 20 %-os személyi jövedelemadót* fizet, mert a magyar adórendszer külön büntetéssel is sújtja: nem elég, hogy munkanélküli, még azon összeg után is köteles adót fizetni, mely után senki másnak nem kell adóznia. Az állam nem képes nélkülözni ezeket **az alapvető emberi jogoknak ellentmondó adóbefizetéseket** sem; hiszen már ma is *évi 2000-2500 milliárd forint adóbevétel*t kell beszédenie csupán ahhoz, hogy teljesíthesse a külföldi adósság szolgálatát, - miközben a politikai pártok, valamint az éppen regnáló kormányok folyamatosan *az adóterhek mérséklését* ígérik és hazudják. Arról sem beszélnek szívesen hivatalosan, hogy önmagában az EU-ba való belépés is jelentős többlet-adózást követel majd, hisz a burjánzó és korrump EU-bürokráciát is a tagállamok befizetéseiből kell eltartani; - és ugyebár ‘már hírlik is’: Magyarország ‘szinte azonnal’ *nettó befizetővé* válik, ami többek között pl. *az általános forgalmi adóbevétel jelentős hányadának* átutalásából ered!

Az elmondott példákkal azt kívántam érzékeltetni, hogy ‘ez a liberális demokrácia’ valójában népeket elnyomó és kizsákmányoló rendszer; *a világkapitalizmus legmagasabb foka* (vö. pl. Lenin imperializmus-elméletével!), amelyben már nem a nemzeti burzsoázia áll szemben a nemzetállam ‘bérrabszolgáival’; - hanem **a minden eddigi mértéknél**

mértéktelenebb kizsákmányolást egy globális világelit valósítja meg a kamatos-kamat törvénye alkalmazásával, amelynek során 'fiktív pénz' kikölcsönzése révén jut (teljesítmény nélkül) folyamatos, és egyre növekvő mértékű kamat-jövedelemhez, miáltal uzsorakamat-függésbe taszítja az egész világ dolgozó (kamatrabszolga) polgárait.

Tudjuk, hogy ma a világ kereskedelmi forgalmának lebonyolításához szükséges pénzmennyiség csak mintegy a tízezred-része (!) annak a - részint az uzsorakamatokból, részint a pénz derivatíváiból származó - 'tőke-összegnek', amely mint 'működő tőke' ténylegesen (!) kamatot szed a valós teljesítményeket előállító termelőktől. Ez a nemzetközi pénzszivattyú tehát valósággal elemi erővel, legális kamat-jövedelem formájában mintegy 'kiporszívózza' a termelők eredeti jövedelmeit a gazdaságból, és ezeket a csillagászati jövedelmeket kizárólag a saját hasznára, zömmel improduktív célra (pl. fegyverkezésre, háborúkra) fordítja, ahelyett, hogy visszaforgatná azokat a termelő szférába. Ezért lehetséges azután - sajátságosan magyar példát véve alapul! -, hogy pl. *Kulcsár Attila, 8 általánossal képzett bankállami főbróker, kormánytagokkal is összefonódott, közös páholyban vígan eltözsdezhet súlyos tízmilliárdokat az állami büdzséből, miközben pl. a mezőgazdasági kistermelők már ahhoz sem kapnak hiteleket a kereskedelmi banktól, hogy szerényke termelésüket évről-évre változatlan szinten újíthassák meg, miközben értékesítési áraik amúgy sem fedezik a költségeket. A termelési célokra minimális hitelekhez sem lehet hozzájutni, - piszkos tőzsde-ügyletek céljaira: bármikor. Az anyagi termelésnek már nincs értéke, csak a pénz derivatíváival üzletelő spekulációnak. Azért van ez csupán, mert **10 ezerszer annyi tőke 'szedheti' farkaséhesen a kamat kamatos kamatját is, mint amennyi tőke termeli a fiktív hozadékok kifizetéséhez (realizálásához) szükséges állami adóbevételeket!***

Amíg a világ pénzügyi, politikai, hatalmi és társadalmi folyamatait, de még a kultúrát is *a kamatos kamat törvénye, a munka által termelt értékek uzsorakamat-vámszedői* irányítják, ameddig a tőke-és pénz-folyamatokat nem valós teljesítmények, az ember által felhasználható valódi értékek előállítása motiválja, hanem a mohó, öncélú és parazita spekulánsok harácsolása, ameddig a tőke az értékek helyett a bővlik termelését hitelezi; ameddig az emberiség valamennyi tagjának jóléte

helyett *egy szűk kisebbség, a pénz-oligarchia, a pénzügyi és politikai világot hatalmának koncentrációja* az elsődleges (GDP-) növekedési szempont; - amikor a nemzetállamokat éppen feloszlatják, azért, hogy az emberekből a legősibb összetartozás lelki kohézióját is kiirtsák egy birkanyájként terelhető amorf világ-csőcselék atomizált masszájának létrehozása érdekében, hogy ***bármit megtehessenek velünk***: addig és akkor (már) csak álmodni szabad, lehet és van értelme ***egy optimális államrendről***, amelynek legfőbb gyakorlati célja minden egyes ember életminőségének javítása, lelkének s személyiségének felemelése, és a békés, konstruktív együttélés feltételeinek a megteremtése, mindenütt az egész Földön.

3. Az alkotmány; - Friedrich Hayek elméleti megfontolásai

Most folytatom a Drábik János könyvéből vett idézetet: „*A magyar alkotmány szerepét betöltő alaptörvény kevert jogszabály. Ugyanis benne megtalálhatók az állam felett álló JOG-ok, melyeket márpedig semmilyen országgyűlés, és semmilyen összetételben nem változtathat meg; - ugyanakkor ezen alaptörvénynek számos rendelkezése állami akaratot fogalmaz meg, amelyben az állam kötelezi állampolgárait és alattvalóit. Ezek elvileg megváltoztathatóak lennének. Magyarország egykoron rendelkezett igazi, a nemzet egésze felett álló (!) történelmi alkotmánnyal, amelyet a magyar nemzet évszázadok alatt fejlesztett ki, és amely magába foglalta nemcsak a magyar közjogi hagyományt, de a Szent Korona által szimbolizált alapvető jogokat is. A történelmi alkotmánynak ez a folytonossága Magyarország 1944. március 19-iki német megszállásával megszakadt, s ez a megszakítottság folytatódott az 1945. utáni szovjet megszállással. 1989-1990-ben a jelenlegi ún. ‘alaptörvény’ megfogalmazásával, és annak már az új Országgyűlés általi szentesítésével a történelmi alkotmányunk folyamatossága nem lett helyreállítva. A jelenlegi alaptörvény nem igazi alkotmány! Ez elsősorban önjelölt csoportok (bátor, ifjú rendszerváltoztatók; ‘föltámadt’ történelmi pártok, besúgók, beépített titkos-ügynökök, kémelhárítók, bel-és külföldi szabadkőműves-páholyok vagy hamis lovagrendek - Cz. L.) képviselői által hevenyészve megfogalmazott szöveg, amelyet ugyan jóvá hagyott az első ‘demokratikusan megválasztott’ (mert hát halvány fogalma sem lehetett a népnek, hogy valójában mire is szavaz! - Cz. L.) Országgyűlés, de ettől ez megmaradt csupán (értsd: rendszerváltó) állami akaratot kifejező jogszabálynak; nem lett belőle a társadalom és az állam (tehát: mindenki) felett álló valódi Alkotmány. A történelmi alkotmányok mellett, különösen az 1789-es franciaországi változásokat (forradalom) követően számos országban írott alkotmányok, helyesebben alaptörvények léptek életbe. Az így létrejött alkotmányos kormányok elősegítették a hatalom önkényes gyakorlásának a korlátozását. Ez az alkotmányos kormányzás nem csak a kormányok tevékenységét korlátozza, de még a törvényhozó szervek (Országgyűlés) tevékenységét is a magasabb rendű alaptörvény korlátozása alá helyezi. Ezek az írott alkotmányok bevezették az államhatalmi ágak szétválasztását és a törvényhozó szervek megkülönböztetését a végrehajtó szervektől, pl. az igazságszolgáltatási,*

vagy a bírói hatóságoktól. **A lényeg azonban nem az államhatalmi ágak széjjel választásában, hanem az államhatalom korlátozásában rejlik.** Az állam felett álló, tehát csak isteni eredetű - vagy természeti törvényszerűségekből levezethető -, csak évszázadok során az emberi együttélés szükségszerűségeiből következő alapvető jogok egy alap-törvénynél jóval többet jelentenek. Ez a JOG-nak egy olyan uralmát jelenti, ami magában foglalja azt a követelményt, hogy a kormányzati hatalmat csakis ennek az államok felett álló JOG-nak megfelelően, vele összhangban lehet gyakorolni. Az állam felett álló isteni eredetű, vagy természeti törvényekből fakadó jogok írják elő, hogy **minden egyes embert egyenlőnek kell tekinteni, vagyis egyenlő módon kell bánni vele** (épp ellenkezőleg az elitista gyakorlattal, ami ma Magyarországon zajlik! - Cz. L.). Ez megköveteli, hogy kizárólag olyan bírák gyakorolhassák az igazságszolgáltatást, akik valóban függetlenek a politikai hatalomtól (és ne például a nómenklatúrák leszármazottai, amint az ma még a rózsadombi paktumból eredően, részben valóság! - Cz. L.). Ugyanezek a JOG-ok írják elő még azt is, hogy az államnak tiszteletben kell tartania az egyes egyén (de nem az állami segítséggel elcsórt, értsd: privatizációs kampány, bank-konzolidáció, Co-Nexus, Tocsik-ügy, K&H Equities, stb.!) tulajdonát és személyi szabadságát, és az államhatalom kizárólag ezen JOG-ok betartását és védelmét szolgálhatja (a polgárai társadalmi tulajdonának ellopása, a polgárok kisémmizése és kamatrabszolga-sorba taszítása, s a külföldi hatalmak kénye-kedvének való kiszolgáltatása, sőt, a haza földjének kiárusítása helyett! - Cz. L.). A végrehajtó hatalom pedig azért választandó el a törvényhozó hatalomtól, hogy ne az az államhatalmi ág érvényesítse a törvényeket, amelyik államhatalmi ág a törvényeket meghozza. A jogtörténet tanúsága szerint az írott alkotmányok elősegítették ennek az államok felett álló JOG-nak az uralmát, amely az angolszász országokban a 'rule of law' követelményrendszerében vált az állami és társadalmi élet meghatározójává." Következik: Hayek elmélete.

„A neoliberais eszmerendszer egyik kiemelkedő képviselője, **Hayek** úgy véli, hogy a jog uralmának az eróziója (ami az általános és megfékezhetetlen mótely, a liberalizáció jegyében az elmúlt százötven, de még inkább az elmúlt ötven év jellemző, gyorsuló tendenciája! - Cz. L.) ellen szükség van az államhatalom két teljesen különböző össze-

*tételű ágazatára, amely hatáskörileg is szét van választva; különböző ügyekben hozza a döntéseket. Az egyik testület feladata a társadalmi igazságosság szabályainak a megállapítása, valamint oly' általános és alapvető szabályok meghatározása, amelyek célja a társadalmi rend egészének a megőrzése, nem pedig konkrét és specifikus célok megvalósítása. Friedrich Hayek véleménye szerint egy másik testület a kormányzati és közigazgatási feladatokat intézné. (Vagyis a pártok választási csatájából győztesen kikerülő 'lobby' által kijelölt, 4 évre választott kormány - amely úgyis csak rövidtávú célokat tűzhet maga elé - nem változtathatna az alapvető emberi jogokból levezethető JOG és a társadalmi együttélés mindenki által, minden időben betartandó általános szabályain; hanem csak az általános JOG-gal konzisztens operatív jogszabályokat alkothatna. A kétfajta jog nagyjából akként mérhető egymáshoz, mint **a társadalom-építés vagy a gazdálkodás hosszú távú (stratégiai) és rövidtávú (taktikai) terve.** Nyilvánvaló, hogy a kormány soha nem alkothatna olyan rövidtávú jogszabályokat, amelyek szemben állnak az egész társadalom, az állam, a nemzet, az állampolgárok alapvető, illetve hosszú távú létérdekeivel. Visszatérve a korábbi példámra: egy kormány sem szavaztathatna meg az Országgyűléssel olyan adótörvényeket, amelyek a globális elit gazdagodását szolgálják, míg a honi kisvállalkozásokat, kisgazdákat tönkreteszik, s az állampolgárok jelentős hányadának egzisztenciáját szétrombolják. De olyan rendelkezéseket sem fogantatosíthatna a kormány, amelyek lehetővé teszik, hogy a szavazóképes lakosság *alig több mint 1/4-ének* a szavazatai alapján Magyarország NATO-csatlóssá válik, a területén amerikai támaszpont létesül, belesodródunk egy hazug és igazságtalan kvázi-világháborúba, honvédeinket Ázsiába viszik hódító háborúra, s az ország az EU-ba belépéssel elveszíti nemzeti függetlenségét, földjét és tízmillió ember egyetlen tollvonással az ezeréves hazáját. - Cz. L.)*

A kormányzati/közigazgatási jog funkciói nem lennének taxatíve meghatározva; de az állam kényszerítő eszközeit korlátozottan vehetné csak igénybe, a JOG uralma által lefektetett szabályrendszer keretein belül. A törvényhozó testületnek (országgyűlésnek?) Hayek oly' nagy függetlenséget adna, amekkora csak lehetséges, és egyedül e testület lenne illetékes a társadalmi igazságosság, az igazságos magatartás szabályainak a meghatározásában. E testületben a pártoknak a rész-

vétele nem kívánatos, mert nem partikuláris érdekek érvényesítéséről lenne szó, hanem az egész társadalom és az állam felett álló igazság (igazságosság) alapvető - univerzális - követelményeinek érvényrejuttatásáról. Hayek úgy véli, hogy ennek a különleges testületnek a függetlenségét úgy lehetne biztosítani, hogy a tagjait hosszabb időre választanák meg és megbízatásuk lejártával nem lehetne őket újraválasztani. (...) A hivatali idejük alatt párt-semlegesnek kell megmaradniuk; - így a pártok sem szólhatnak bele a magatartásukba és a döntéseikbe. További feltétel még, hogy olyan javadalmazásban részesüljenek, amely anyagilag is függetlenséget biztosít a számukra, s így megóvjá őket a hatalmas pénz-vagyonnal rendelkező pénzügyi-korporációs elit finansziális túlsúlyától. Hayek azt is hangsúlyozza, hogy e testület választott tagjainak köztiszteletben álló személyeknek kell lenniük, **akik adekváтан tükrözik a társadalom nézeteit arról, hogy mi helyes és mi rossz, mi igazságos és mi igazságtalan.** Hayek ajánlja, hogy ezeket azonos korosztály tagjai által kell kiválasztani és megbízni; mondjuk a 45 éves nemzedék választana sorai közül egy 45 éves személyt egyszer életében, aki mondjuk 15 évig teljesítene közszolgálatot. Így e férfiakból és nőkből álló testület 45-60 éves korig terjedő személyekből állna, akiknek az 1/15 részét minden évben új tagokkal váltanák fel. A testület tehát már korösszetételénél fogva is a lakosság legtapasztaltabb s legérettebb részét képviselné, akik még szellemi és testi erejük teljes birtokában vannak. (...) Hayek úgy véli, hogy a kortársak által gyakorolt ilyen választási rendszer a sikeres és legtehetségesebb embereket választaná ki, és a politikai elmélet által kidolgozott ideális helyzethez ez állna a legközelebb. Hayek szerint ez tenné először lehetővé a történelemben a hatalmi ágazatok valódi elválasztását, a JOG uralmának a biztosítását az államhatalom és a kormányzat felett; - és olyan magas szintű jogrendszer létrehozását, amely elősegíti a társadalom optimális működését. A kormányzati hatalmi ágazat 'gyűlése' (kormány?) a törvényhozó 'gyűlés' (országgyűlés?) által lefektetett társadalmi igazságossági szabályok keretei között működne. Ezen korlátok között azonban a kormányzati gyűlés teljes ellenőrzést gyakorolna a kormányzó apparátus, a közigazgatás felett, és ez hozná meg a konkrét döntéseket az anyagi, a természeti, a pénzügyi és a humán erőforrások felhasználására. Friedrich Hayek kitér az adózás kérdéskörére. Az adóztatás kényszer-tevékenység, ezért

*az adózás általános szabályait nem a kormányzati, hanem törvényhozó testületnek kell meghatároznia. Ellenben a konkrétan kivetett adó mértéke már a kormányzati testület hatáskörébe tartozna. (Ámde sem az adózás általános szabályait, sem a konkrét mértékeket illetően nem lehetne olyan rendelkezéseket hozni, amelyek következményei élet-ellenesek, vagyis ellenkeznek **AZ ÁLTALÁNOS EMBERI JOG** előírásaival. Ezért mind a törvényhozás, mind a kormányzati szervek által alkotott jogszabályokat olyan *előzetes normakontrollnak* kellene minden esetben alávetni; amely egyrészt biztosítaná, hogy ne lépjék át egymás hatáskörét, másrészt azt, hogy ne születhessenek JOG-ellenes jogszabályok. Ezt a szerepet egy, a jelenleginél bővebb hatáskörű, új Alkotmánybíróság tölthetné be. Ezen intézmény feladata lenne mind az Alkotmány, mind az írott Alaptörvény meghatározása, szövegezése és természetesen *az állam felett álló JOG* fogalomkörének, továbbá konkrét tartalmának a meghatározása is. Ami a törvényhozó, illetve a kormányzati ‘szervezetet’ (testületet) illeti; - a kettő együtt alkothatna egy olyan *kétkamarás parlamentet*, melynek alsóháza a kormányzati, felsőháza pedig a törvényhozó testület lenne. A felsőház reprezentálná az állam - a JOG - állandóságát, jogfolytonosságát; míg az alsóház az *aktuális politikai választások által megválasztott* végrehajtó hatalmat. Alkalmassint megfelelő megoldás lehetne, ha az alsóház feje a mindenkori miniszterelnök; a felsőház ‘feje’ a köztársasági elnök, *az államfő* lenne. Az ‘Alkotmánybíróság’ határozatai mindkét házra s a ‘fejükre’ nézve is kötelező érvényűek lennének. Az ‘Alkotmánybíróság’ tagjai ilyenformán *a Haza Bölcssei* fogalomkörnek és elvárásnak tennének eleget illetve felelnének meg. - Cz. L.) *A kormányzati és közigazgatási tevékenység költségeit ez a kormányzati testület (lásd: fentebb) lenne köteles biztosítani. Meg kell akadályozni, hogy a társadalom egyes érdekcsoportjai olyan adókat tudjanak kikényszeríteni, amelyeknek a terheit viszont a társadalom más csoportjai viselnék. Egy ilyenfajta megoldás biztosíthatná a társadalom többsége által is közjónak ítélt feladatok finanszírozását. Ugyanakkor azonban - véli Hayek - nem tenné lehetővé, hogy a piac által megtermelt jövedelem partikuláris érdekcsoportok hasznát szolgálja. Vagyis minden egyénnek a saját teljesítményével hozzá kellene járulnia a társadalom szükségleteihez; a többi emberhez általános szabályok szerint kellene viszonyulniuk. (A leírtak a következőt is jelentik: a kormányzati és a közigazgatási**

költségeket limitálni kell; - az előírt költség nem léphető túl. Főként tiltott az a ‘megoldás’ - ami ma általánosan dívik -, amikor az állami költségvetés fokozódó mértékben túlterjeszkedik az ország arányos lehetőségein, mert a büdzsét folyamatosan sarcoló párt-lobbyk pénz-igénye minden józan határt meghalad; a növekvő hiányt pedig külső hitelfelvételekből fedezik, amelyek egyre nagyobb kamatköltségét az adók állandó emelésével igyekeznek fedezni. Magyarán: a harácsoló érdekcsoportok által ‘működtetett’ állam nem költekezhet az ország állampolgárainak kárára. Az állam csak valamennyi állampolgára, *a közjó érdekében* vállalhat kiadásokat. Hayek érvelésében felfedezhető a: **„Mindenki a képességei szerint dolgozzék, és a reális szükségletei szerint részesedjék a megtermelt javakból.”** - ‘kommunista’ elmélet hatása is. - Cz. L.) De folytassuk tovább a Drábik-idézetet:

*Friedrich Hayek fontosnak tartja az Alkotmánybíróság működését is. Noha a két különböző (törvényhozó és kormányzó) hatalmi ágazathoz tartozó szabályalkotó testület megkülönböztetése és szétválasztása világos; - ennek ellenére a gyakorlatban mindig előfordulhatnak átfedések, súrlódások, nehézségek (határterületek), amelyek méltányos megoldásához, az ellentétek feloldásához speciális bíróságokra van szükség. Az egyik legvalószínűbb ilyen konfliktus a két különböző szabályalkotó testület hatásköri összeütközéséből származhat. Ezek feloldása magasan kvalifikált bírókat igényel, akik számára előnyös lenne, ha korábban a két említett szabályalkotó testület tagjaiként is működtek. (Az én értelmezésem a következő: (1) Az általános ‘JOG’ - Alkotmány, Alaptörvény, stb. - körének, tartalmának meghatározása és ‘karbantartása’, továbbá mindenfajta jogértelmezési, igazságtevési és konkrét ‘határ-vita’ megoldása az Alkotmánybíróság (a Bölcsék) hatásköre lenne, mely jogilag-hatáskörileg mindkét hatalmi ágazatnak felette áll. (2) Az ország működésének alapvető kereteit meghatározó jogszabályokat **kétkamarás parlament** alkotja. (3) A stratégiai, nagy-jelentőségű **törvényeket a törvényhozó hatalom, a ‘felsőház’** hozza. (4) A taktikai, operatív **rendelkezéseket a kormányzati hatalom, az ‘alsóház’** alkotja, és a felsőház hagyja jóvá. (5) A végrehajtó hatalmat **a kormány** gyakorolja. (6) A felsőház feje: **az államfő**, - az alsóházé: **a miniszterelnök**. - Cz. L.) Hayek értelmezésében az Alkotmány rendkívül fontos és érdekes eszköz. Az Alkotmány feladata, hogy elossza s*

korlátozza a hatalmat, de azt már kerülnie kell, hogy konkrétan előírja, miként kell az elosztott hatalmi jogosultságokat felhasználni. Az Alkotmány csak azokat az általános és kikényszeríthető magatartási szabályokat tartalmazza, melyekre azért van szükség, hogy a törvényhozó testületek annak keretei között tevékenykedhessenek. Így például az Alkotmány meghatározná az élettérnek a terjedelmét, amelyen belül az egyén saját maga szabályozhatja - más hatalmi ágazatok beavatkozása nélkül - a saját életét és tevékenységét.”

4. A JOG és a szabad társadalom

Tovább folytatva az idézetet: „Napjaink közgondolkodásában a jog mibenléte és egy jogi rendszer célja meglehetősen homályos. (...) A homály és a zavar fő forrása, hogy úgy véljük, minden olyan szabály és rendelkezés, amelyet egy (egyszerű többségű!) választott testület elfogad, az egyformán jognak minősül. (...) A legközismertebb jognak nevezett szabály-együttes olyan törvényekből, rendeletekből és más jogszabályokból áll, amelyeket ugyan választott testületek, hatóságok fogadtak el; - de amelyeknek a többsége **közigazgatási és szervezési szabály**. Az a feladatuk, hogy biztosítsák a kormányzati tevékenység s a közigazgatási gépezet működtetését; - előírják a köztisztviselőknek, hogy milyen ügyekben milyen döntéseket hozzanak, továbbá kitűzik a közpénzek felhasználásának a céljait és elosztják a közpénzeket. Egy kollektivista közgazdaságban (amilyen a kommunizmus; más néven: a szocializmus volt!) valamennyi jogszabály ebbe a jogi típusba volt sorolható. A kollektivista kormányzat ugyanis arra törekszik, hogy meghatározott társadalmi és gazdasági eredményt érjen el, és ezek megvalósítására konkrét terveket dolgoz ki. Ezen terveknek a végrehajtására **jogszabályi formába öltöztetett parancsokat ad** (ilyenek voltak az ötéves terv-törvények!) **polgárainak**, és így tereli őket az általa megkívánt magatartás irányába. Egy ilyen társadalom nem az állam s a társadalom felett álló általános szabályok szerint működik, hanem **a hatalmat éppen gyakorló elitek, hatóságok diktátuma ölt jogszabályi formát**, amely rendszerint önkényes, és nem kezeli egyformán az adott társadalom tagjait és az adott állam polgárait. **Egy szabad társadalomnak a JOG-a nem a társadalom felett uralkodó hatóságok parancsait, hanem a társadalmat alkotó szabad polgárok által elfogadott általános magatartási szabályokat tartalmazza; azt, hogy a társadalom tagjainak a többsége mit tart igazságosnak vagy igazságtalannak.** Az így előálló általános szabályok rendszere az, amiből a valódi jog, a nagybetűs ‘JOG’ kifejlődik. Vagyis nem az állam és a kormány parancsai alkotják a jogszabályokat, hanem a valódi jogot a társadalmi gyakorlat alkotja meg, és az a társadalom tagjainak az általánosan elfogadott magatartásából vonható ki és fogalmazható meg. (Nem állhatom meg szó nélkül, hogy már ehelyütt megállapítsam: a leírt **kvázi-tervutasításos rendszer** vagy nemcsak a kollektivista állami berendezkedés sajátja, - vagy minden kapitalista

‘rendszer váltás’ ellenére ma is ugyanabban a rendszerben, ti. átfestett cégérű reform-kommunista, voluntarista többpárt-államban élünk. Az említett nagybetűs ‘JOG’-nak ugyanis még a leghalványabb látszata sem érvényesül; ugyanakkor a pártokrácia ‘plurális’ elitje élet és halál uraként, *egyszerű szótöbbséggel* is dönthet a legnagyobb jelentőségű kérdésekben, többnyire a nép feje felett. De a legszembetűnőbb az a hasonlóság, amely az exkluzív politikai és pénzügyi elit érdekeltségét leginkább kifejező **gazdasági növekedés (GDP) hajszolásában**, és a (többlet)források önérdekű, sokszor öncélú (pl. Gripen-vadászgépek vásárlása) felhasználásában, elosztásában nyilvánul meg. A mostani politikai rendszerünk éppen olyan mérhetetlenül ostoba, öngyilkos és harácsoló - népet kifosztó és pazarló, valamint mindenestül korrump - , mint az előző, egypárt-állami diktatórikus rezsim volt. - Cz. L.) *Éppen ezért a mai bírácoknak nem az a feladatuk, hogy új JOG-ot kreáljanak, hanem az, hogy felfedezzék, pontosítsák és alkalmazzák azt, amit az igazságosságra vonatkozó szabályok a gyakorlati együttélés során kialakítottak. Ezek a jogok függetlenek a mai kormányzatoktól és a mai igazságügyi rendszerek bírácitól. (...) Ha tehát ezen elvek szerint elválasztjuk a valódi jogot az állami parancsoktól, amelyeket a kormányzó hatóságok önkényesen adhatnak ki, akkor megérthetjük, miért tartotta oly fontosnak Friedrich Hayek a minimumra szorítani az állami kényszer alkalmazását. Miután egyedül csak az állam és a kormány rendelkezik a kényszerítés és az erőszak-alkalmazás valós monopóliumával, rendkívül fontos, hogy ezt a hatalmat ne lehessen önkényesen igénybe venni és vele visszaélni. Ezért az államot és a kormányt az általános jogelveken nyugvó szabályok által korlátozni kell: ez az, amit a JOG uralmának nevezünk. Nehéz megkülönböztetni a ‘rule of law’-hoz tartozó JOG-okat a csak önkényes állami akaratot tartalmazó és jogszabályi formát öltő parancsoktól. Egy szabad és egy nem szabad társadalmat az különbözteti meg egymástól, hogy az előbbiben minden egyes állampolgár elismert és széles körű magán-szférával rendelkezik, amelybe az állam és a kormányzat sehogyan nem hatolhat be. A valóban szabad társadalomban a szabad egyént nem lehet állami és közigazgatási parancsokkal irányítani; csupán az várható el tőle, hogy az általánosan elfogadott (JOG-) szabályoknak engedelmeskedjék. Ezek rendszerint bizonyos magatartásokat megtiltanak, és mindenkire egyformán vonatkoznak. Alapjukat általános*

meggyőződés képezi, hogy a közvélemény ezeket igazságosnak tartja, egyetért velük, és ennek megfelelően cselekszik. (...) Követelmény a JOG-okkal szemben az, hogy azokat a társadalom minden tagjának ismernie kell, és biztos tudással kell rendelkeznie róluk. Ez a szilárd tudás akkor is igény, ha teljesen soha nem lehet teljesíteni. A szóban megfogalmazott és írásban is rögzített jogi formuláknak összhangban kell állniuk a jogtudat, továbbá az általános igazságérzet elfogadott normáival. Ez többek között azt is lehetővé teszi, hogy megközelítő pontossággal tudni lehessen: milyen magatartást várhatunk el másik embertől, illetve egy konkrét eset eldöntése kapcsán a bíró ítéletétől. (Magyarországon az erkölcsi zűrzavart, a konzisztens normarendszer hiányát jól mutatja, hogy egy másik ember reakciója hasonló esetben is teljesen kiszámíthatatlan; a bíróság ítélete pedig vagy a legkevésbé várt, 'legvalószínűtlenebb' verdikt, vagy a várakozásunkkal ellentétes és ellentmondásos, józan ésszel megindokolhatatlan döntés. Mutatja a leírt helyzetet az is, hogy az elsőfokú és a másodfokú ítélet többnyire egymással is ellentétes. - Cz. L.) A jog uralma megköveteli, hogy az állam és a kormányzat által meghozott döntések az ismert JOG-hoz igazodva, annak keretén belül történjenek, ne pedig (tendenciózusan) az adott kormányzat akarátát fejezzék ki egy bizonyos (manipulált) cél elérése érdekében. (A mai magyar kormányzati döntésekről már szinte kivétel nélkül elmondható, hogy sajnos 'köszönő viszonyban' sincsenek **az általános emberi JOG-okkal**; sőt, a döntések többsége - így, vagy úgy - ember-, nép-, illetve józan ész ellenes. Arról nem is szólva, hogy a mindenféle jogi döntéseket egyáltalán nem az elvárható jog-és szakszerűség, hanem irracionális politikai töltés jellemzi. - Cz. L.) (...) A társadalomban két követelménynek kell egyszerre eleget tenni: egyrészt a szabadság, - másrészt az egyenlőség, a rend és a biztonság követelményének. (...) Ennek alapvető és megkerülhetetlen előfeltétele az erkölcsi törvények megtartása. Ha a Biblia szavait idézve tényleg úgy szeretjük felebarátainkat, mint önmagunkat, vagy másképpen megfogalmazva: ha úgy bánunk embertársunkkal, ahogy elvárjuk tőle, hogy velünk bánjon. A szabadság és korlátja: az egyenlőség; a rend és a biztonság igénye, csak a testvériség, a szolidaritás azaz a közösségi érzés segítségével alkothat harmonikus, egymást kiegészítő egységet. Nem a logika törvényszerűségei érvényesülnek, hanem a történelmi tapasztalat, és az ember isteni, kozmikus eredetű

vagy - ha úgy tetszik - a természeti törvényeken alapuló magasabb képességei. Isten teremtő akaratából - vagy a természeti fejlődés, az evolúció törvényszerűségei alapján - egyedül az ember rendelkezik alkotó értelemmel és olyan magasabb rendű képességekkel - transzcendens dimenzióval -, amelyek lehetővé teszik, hogy ezeken az ellentétes követelményeken felülemelkedjen, és azokat összhangba hozza.”

5. Az erkölcs alapvető társadalmi követelménye

„A létező szocializmus (már csak Kubában ‘létezik’) s a létező kamatkapitalizmus erkölcstelensége egy és ugyanaz. Mindkét társadalmi formáció csak és kizárólag az integrált hatalmi elit érdekeit, értékeit érvényesíti. A reálszocializmusban a hatalmi elit állami segítséggel rendelkezik a társadalom vagyonával és az állampolgárok életével. A kamatkapitalizmus demokráciájában a pénzvagyon monopóliumával rendelkező hatalmi elit és korporációs vezérkara a pénzmonopólium és a gazdasági hatalom segítségével dominálja az államot, s ezáltal uralkodik a tőle pénzügyileg, gazdaságilag és politikailag is függő állampolgárok felett. A szocializmus, a kamatkapitalizmus egyaránt kétpólusú társadalmak, amelyekben lényegében ugyanaz a pénzügyi, gazdasági, politikai elit, valamint szellemi kiszolgáló csapata (a lefizetett értelmiség) gyakorolja a hatalmat. A minden egyes ember optimális fejlődését biztosító egyetemes erkölcsi normák háttérbe szorulnak vagy kiiktatódnak. Egy modern társadalomban azonban szükség van olyan államok és elitek felett álló általános érvényű (jog) szabályokra, amelyek nemcsak az uralkodó réteg érdekeit és értékeit szolgálják, hanem a társadalom valamennyi tagjának a szükségleteit: érdekeit és értékeit. Ezeket a legalapvetőbb, univerzális szabályokat még a legkiválóbb szakértők sem képesek megalkotni. **Egyetlen-egy nemzedék legkiválóbbjai sem alkalmasak arra, hogy ezen államok, társadalmak, korok felett álló általános szabályokat feltalálják. E szabályok történelmi fejlődés során kristályosodnak ki, az egymást követő nemzedékek fokozatosan fedezik fel őket, fogalmazzák meg, gyakorolják, és adott esetben le is írják** (értsd pl.: írott Alaptörvény). Azon társadalmak, amelyek ezeket az állam felett álló legalapvetőbb társadalmi együttélési szabályokat ki tudták fejleszteni és ezek szerint tudták közösségi életüket megformálni; - optimálisan fejlődtek, s így sikeres népekké, társadalmakká, államokká váltak. (A magyar egykor ilyen nemzet és állam volt. Ma sajnos nem ilyen. - Cz. L.) (...) Az új erkölcs, a modern társadalom nem létezhet az államok felett álló, s a kormányok, parlamentek által meg nem változtatható JOG-ok nélkül. (...) A modern társadalomnak természetesen a JOG-ai közé tartozik az emberi jogok és a politikai szabadságjogok történelmileg kialakult rendszere. Ezekből is kiemelendő **a magántulajdonhoz való jog, a demokratikus együttélési szabályokban testet öltött becsületesség és**

tisztesség, valamint a szűkebb és a nagyobb családi közösség (utóbbi a nemzet) megőrzése. De itt kettős követelményről van szó. A magántulajdon szentsége csak a köztulajdon szentségével együtt érvényes. (Magyarországon a rendszerváltással kettős értelemben is tönkretettek e tekintetben mindent. Egyrészt csak a magántulajdon szent, másrészt az óriási magánvagyonok éppen a köztulajdonból történt kimentéssel - vö.: az állami vagyon privatizációjával, pl. Gyurcsány sportminiszter ingatlan-szerzéseivel, a csillebérci úttörőtábor értékes ingatlanainak a KISZ általi elprédálásával, stb.! - keletkeztek. Jellegzetes tény, hogy a szocialista-szabaddemokrata kormánykoalíció ezeket a tranzakciókat jogszerűnek, bár 'erkölcsileg kifogásolhatónak' deklarálja. Ugyebár a szocializmusban más sem létezett, mint köztulajdon (vö.: társadalmi tulajdon); azután mindenünket önkényesen eltulajdonították, és mára minden közvagyon 'magántulajdonná' alakult. Most meg pont ezért működik rosszul az egész. Íme a 'rend', amelynek nincsenek erkölcsi normái! - Cz. L.) Mert egyes feladatok ellátására a magántulajdon az optimális, más feladatok elvégzésére a magántulajdon alkalmatlan, és kizárólag a köztulajdon képes rá. (Értsd és lásd: mekkora bajok is származtak már eddig is a gáz-, a villany-, a telefon-, a köztelevízió-, a szemét-elszállítás-, vagy 'a közbiztonság', mint közszolgáltatások részleges vagy teljeskörű privatizációjából! - Cz. L.) Külön tanulmány tárgyát képezhetné, hogy a magántulajdon, amit szeretnek piacnak nevezni, mennyire nem alkalmas a fontos társadalmi problémák megoldására. A magántulajdon ugyanis egydimenziós feltételrendszer szerint működik, és mindent alárendel a kamat és a profit törvényszerűségeinek. A reálszocialista pártállam diktatórikus eszközökkel magához ragadta az állampolgárok közös társadalmi tulajdonát. A rendszerváltást követően a létező demokrácia állama viszont végleg eladta másoknak az állampolgárok nála lévő, de általa csak kezelt vagyonát, és ezzel súlyosan megszegte a magántulajdon alapvető emberi jogát, miközben képmutatóan pontosan ezen emberi jogok helyreállításáról beszélt. Mindezt tette azért, hogy véget nem érő kamatfizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tegyen. (...) Az állam nemcsak államosítással, de privatizációval sem veheti el állampolgáraitól azok társadalmi tulajdonát. (Kis pontosítást teszek. Az állampolgárok deklarált társadalmi tulajdonát nem csak egyedül a szocialista pártállam 'államosította vissza', hanem inkább az Antall-

kormány; persze ‘bűnszövetségben’ a reform-kommunistákkal, kikkel szégyenletes paktumot kötött. Másrészt: a társadalmi tulajdon ‘visszaállamosítása’ és kampányszerű állami privatizációja *nem a ‘végtelen’ kamatfizetés biztosítása* érdekében történt, hanem azért, hogy annak értékesítési árbevételéből visszafizethessék azt a 20,5 milliárd dolláros külső államadósságot, amelyet ‘az új demokratikus jogállam’ hirtelen felindulásában illegitim jogelődjétől, a diktatúrától megörökölt. Éppen ez a szégyenletes disznóság lényege; hogy a társadalmi tulajdont ún. ‘spontán privatizáció’ keretében, 20 %-ban ‘zsebre tette’ a szocialista nomenklátúra; 80 %-ban pedig multinacionális cégeké lett, miközben az állam külső adóssága mára meg is ötszöröződött. - Cz. L.) *A pénzgazdaság a kamatmechanizmus szerint működik. Az emberi élet és a társadalom azonban számos olyan rendkívül fontos feladat elvégzését megköveteli, amelyekkel sem kamatnyereséget, sem profitot termelni nem lehet. Ilyen többek között a társadalom gyengébb tagjairól, a gyermekekről, az öregekről, a betegekről és a szegényekről (szociális juttatások) való gondoskodás. De még az egészségügy is* (amit most akar privatizálni, azaz végképp tönkretenni a ‘szocialista’ kormány! - Cz. L.) *ide tartozik, mivel azoknak az életéről is gondoskodni kell, azokat is gyógyítani s ápolni kell, akiknek az élete már nem alkalmas arra, hogy a pénzvagyonos és korporációs elit számára hozamot is termeljen kamat és profit formájában. Így erkölcstelen minden olyan magántulajdon, amely nem párosul köztulajdonnal, és ahol a kettő nem tartja egyensúlyban egymást. (...)* (A mai Magyarországon nemcsak hogy nem lehet még csak egyensúly-közeli helyzetről sem szólni, hanem az a sajnálatos tény, hogy a magántulajdon sokszoros, és már véglegesen visszafordíthatatlan, egészségtelen túlsúlyban van a köztulajdonnal szemben, ami egyrészt a politikára is rányomja a bélyegét, másrészt nagymértékben bekorlátozza a mindenkori kormány mozgásterét. A magyar kormány, az állam - profittermelő portfólió híján, és halmozódó külső és belső adósság-teherrel a vállán - egy többszörös mértékben eladósodott ‘helyi önkormányzathoz’ (vö. pl.: EU-régiók!) kezd hasonlítani, amely abszolút kiszolgáltatott egyrészt hitelezőinek, másrészt a ‘felségterületén’ működő multinacionális vállalatoknak. - Cz. L.) *Ami a becsületességet, a tisztességet és a közéleti morált illeti, amely nélkül valódi demokrácia nem működhet; - szintén ellentétes követelmények együttes teljesítésével oldhatók csak meg. Nem lehet*

tisztességesnek állítani, hogy egy társadalomban egyforma súlya van annak, akinek milliárdjai vannak, illetve annak, aki azzal küszködik, hogy kifizesse a lakbérét és villanyszámláját, és aki egyik napról a másikra él. Nem tekinthető tisztességesnek, ha az elit kisajátítja az érdemi döntés monopóliumát magának, és a demokráciát 4 évenkénti formális választásokra szűkíti, ahol a lakosság a valódi kérdések közt nem is választhat, mert ezek a kérdések nem is képezik a választási kampányok tárgyát. (Csak emlékeztetőül; Magyarországon soha nem képezte választás, szavazás vagy ‘kampány’ tárgyát: (1) A rendszerváltás. (2) A milliárd dolláros hitelfelvételek ügye, az eladósodás. (3) A társadalmi tulajdon ‘vissza’-államosítása. (4) A nemzeti működő tőke kampányszerű és teljes körű privatizációja. Ebből kimaradtunk. - Cz. L.) A pártok kisajátították a társadalom döntési jogát. Szabállyá tették, hogy a választási ígéreteiket nem kötelesek betartani, azokat a választási színjáték szükséges kellékének tekintik csupán. Ezért csak az nevezhető tisztességes és becsületes társadalomnak, melyben megmarad a választópolgárok önrendelkezése az érdemi, fontos kérdések eldöntésére és ahol nemcsak ahhoz van joguk, hogy minden kérdéstről érdemi tájékoztatást kapjanak, hanem ahhoz is joguk van, hogy arról a döntést kellő tájékozottság birtokában maguk hozzák meg. (...) A másik rendkívül fontos JOG a közösség védelme, mert minden egyes ember csak közösség tagjaként képes teljes értékű emberi életet élni, és a képességeit maximálisan kibontakoztatni. A közösség alapvető egysége a család. (...) A magántulajdon intézménye a társadalom egy kisebbik része számára rendkívül sok előnnyel jár, míg a társadalom egy jóval nagyobb része számára igen lényegesek a hátrányai. (...) A vallási tanításokban megőrződött erkölcsi normák az államok feletti JOG metafizikai hátterét alkotják. Rendszerváltás ide, privatizáció oda; - itt kell rátérnünk, miért óriási vesztesége a magyar államnak, hogy 1989-1990-ben nem állították helyre a történelmi alkotmányunk jogfolytonosságát.”

6. A Szent Korona, mint az államot kötelező jog

„A Szent Korona és a Szent Korona-tan nagyon is hasonlít mindarra, amit Mózes öt könyve, a bibliai Ószövetség és a Talmud tartalmaz. A Tízparancsolatot tartalmazó két kőtáblát a magyar nép számára a

*Szent Korona és a Szent Korona-tan jelenti. (Szerintem: ez a hasonlat kissé erőltetett; inkább jelképezi, mint 'jelenti'. - Cz. L.) Ebben benne van a kiválasztás gondolata. Ahogyan a Frigyládában őrzött két kőtábla azt a szövetséget rögzíti, melyet Jahve, a zsidó nép törzsi istene kötött kiválasztott népével és annak fiaival, ugyanúgy a Szent Korona jelenti a magyar nép számára ezt a kiválasztottságot és ezt a transzcendens dimenziót. Az a szövetség, amit Jahve kötött a kiválasztott néppel, valójában nem szerződés volt, hanem Isten ajándéka az ő népének. (Ezzel nehéz maradéktalanul egyetérteni. Analógia alapján a magyarság küldetése is felfogható ajándékként, a magyarság Istenétől. Ez viszont az Ószövetség és Újszövetség, a zsidóság és a magyarság 'történelmi' ellentétéhez 'vezetne', ami értelmetlen. De a legfőbb elvi probléma, hogy ebben a 'koncepció-keretben' akkor mi szüksége volt Istennek a többi népre; s konkrétan mi a terve a Teremtésben velük? - Cz. L.) Jézus Krisztus ezt ki is mondja: ... bárki a kiválasztott néphez tartozhat, ha felvállalja Isten parancsainak a követését. (...) A földi Jeruzsálem helyét is a mennyei Jeruzsálem foglalta el. (...) Mindez úgy függ össze a magyar Szent Koronával, hogy miként a zsidó népet a szent könyvei, a hagyományai segítették fennmaradni a történelem viharaiiban, mert a metafizikai háttér, ez a transzcendens dimenzió óriási erőt adott ennek a népnek, ugyanúgy a magyar Szent Korona is szakrális jellegű. Ez a magyar nép metafizikai háttere, természetfeletti dimenziója; az a köldökzsinór, amely összeköti a kozmikus világgal. **Kocsis István** 2000-ben megjelent: „**Magyarország Szent Koronája**” című munkájában (...) felismerte, hogy miért időszerű a Szent Korona közjogi tanának megismerése, s hogy a Szent Korona miként fogható fel élő személyiségnek, miképpen tekinthető a magyar államhatalom legmagasabb alanyának. A magyar Szent Koronában egyesül a törvényhozó és a végrehajtó hatalom: a mindenkori király és a politikai nemzet. A Szent Korona közjogi absztrakció, közjogi tanítás, tan, kialakult állami személyiség, az állami főhatalom jogalánya. A Szent Korona mint ilyen, foglalatja és szimbóluma is egyszerre, azaz tárgyi objektívációja az állam felett álló JOG-oknak. Míg ez a történelmi alkotmány volt Magyarország alkotmánya, addig Magyarország területét alkotó föld tulajdonosa a Szent Korona volt. (...) Örökös híján az adományozott birtokok vissza is szálltak igazi tulajdonosára, a Szent Koronára. Idegen állampolgár csak honosítás*

után birtokolhatott földet Magyarországon, de csak birtokolhatott, a tulajdonláshoz nem volt joga. (...) Misztériumként a Szent Korona a magyar nemzet szent titka, úgy is felfogható, mint a magyar nemzet szent frigyládája. (...) Igen sok a hasonlóság a Szent Korona, illetve a Tóra és a Talmud között. Izraelben, csak hogy visszautaljunk a Szent Korona tulajdonosi funkciójára, senki nem lehet a föld tulajdonosa. Kizárólag az állam a föld egyedüli tulajdonosa, Izrael népének ezt a földet Isten adta; mindenki más csak használatra, átmenetileg veheti birtokba. **A tőke szabad mozgása nem élvezhet elsőbbséget Isten akaratával szemben!** (Ugyanakkor Izraelnek nincsen formális, írott alkotmánya. Sok vonatkozásban a szokásjogot tartalmazó Tóra és a Talmud tölti be - a megfelelő kommentárokkal - az alkotmány és az alkotmányértelmezés szerepét. Bizonyos fokig azt is állíthatjuk, hogy Izraelben nincs szétválasztva az állam és az egyház, - nem nevezhető szekuláris államnak, mert nagy szerepe van a teokratikus hitvilág hagyományainak. A magyar Szent Korona a történelmi közjogban a régi korok szakrális királyainak jogutódja. A Szent Korona szakrális jogi személy, teljhatalommal bíró, mindig jelenlévő, hasonló a Frigyládához és a benne lévő halhatatlan kőtáblákhoz. Ez a magyar nép szakrális alkotmánya, a magyar nemzet szuverenitásának az igazi hordozója. A Szentkorona-tan, hasonlóan a Bibliához, a Talmudhoz, átmenti későbbi korszakokba a szakrális királyság, az Istentől kapott megbízást betöltő személyiség földi léten túlmutató nagy eszményeit, mert csak így lehet híd a földi és az égi világ között. Csak a szakrális király uralkodhat Isten kegyelméből, csak ő tarthat méltó kapcsolatot az ÉGI VILÁGGAL. A magyar nép jelképesen felfogott 'jeruzsálemi temploma' a történelem során erős hatalommá vált közjog. A közjogi tanná vált Szentkorona-eszmével, azaz a Szentkorona-tannal is megerősített közjog jelenti a magyar nép templomát, és az általa jelképezett erős hatalmat. A Szentkorona-tan és a történelmi alkotmány ugyanis összetartja s fenntartja a magyar nemzetet. Ezért van szükség a történelmi alkotmány jogfolytonosságának a visszaállítására. A rendszerváltoztatóknak (reformkommunisták + ellenzéki kerekasztal) 1989-ben a Nyugatról kölcsönzött alaptörvény helyett vissza kellett volna adniuk a magyar nemzetnek a jogfolytonosságot, amely 1944 márciusában a német bevonulással megszakadt és a szovjet hadsereg megszállásával folytatódott. **A történelmi alkotmányával együtt a**

*magyar nép elveszítette lelkierőt adó transzcendens dimenzióját. A zsidó nép a legjobb példa arra, hogy milyen erőt jelent a természetfeletti dimenzió megőrzése és élő tanításként érvényesülő közjogkenti megtartása. Ez pótolhatatlan közösségformáló, államalkotó, nép-és nemzetmegtartó erő. Erről mondtak le a rendszerváltók egy szedett-vedett, toldott-foldott, eklektikus alaptörvény összeeskábálásával. Ez az önjelölt személyek által rögtönzött szöveg többek között lehetővé tette magyar állampolgárok közös vagyonának osztogató-fosztogató elkótyavetyélését a nemzetközi pénzoligarchia és hazai komprádorkiszolgálói részére. (Értsd: a nemzet-stratégiai kérdéseket is egyszerű többséggel döntötte és dönti el az Országgyűlés. Csupán a pontosság kedvéért: **államadósság, eladósodás, hitelfelvétel vagy a társadalmi tulajdon privatizációja generális kérdésében** az Országgyűlés soha nem szavazott; - ezeket a 'döntéseket' egyszerűen eldugták az állami költségvetés 'operatív tételei' közé, mintha taktikai ügyek lennének.) A háttér-világhatalom központi magvát képező nemzetközi pénzügyi közösségnek szüksége van többek közt zárt társaságokra, félig titkos és fegyelmezett közösségekre, mint például a szabadkőművesség. A pénzgazdaság kamat-kapitalista rendje könnyebben bevezethető és fenntartható, egy belső összetartó erő és a múltban megkapaszkodó gyökerek és hagyomány nélküli országban. A nemzetközi pénzkartell által kívánatosnak tartott kétpólusú társadalomnak (komprádor elit + vagyon, hatalom és beleszólás nélküli tömegek; - illetve alternatívák nélküli 'váltó-kormányzat', amely az elit 'A' és 'B' csapatából áll) atomizálódott embermasszára van szüksége öntudatos közösség és erős történelmi tudattal rendelkező nép és független állam helyett."*

7. A Szent Korona jogi személyisége

„A Szent Korona egy államok és népek feletti nemes, azaz JOG-okkal rendelkező absztrakt hatalmi képződmény, amelynek bonyolult jogi személyisége van. A Szent Korona azért szent, amiért szent a Frigyláda a benne lévő kőtáblákkal, vagyis Istentől kapta meghatározott céllal, üzenettel a magyar nemzet; - ugyanúgy, ahogyan a kőtáblákat is Jahvétól kapta Mózes útján Izrael népe. Ahogy' Mózes közvetítette

*Izrael népe felé Jahve Élő Igazságát, az egyetlent, a legyőzhetetlent; ehhez hasonlóan a Szent Korona közvetíti a magyar nép és a nemzet felé az Isten szándékait érvényesítő legnagyobb Erőt, legszilárdabb Hatalmat. Az **Égi Élő Igazság**, vagyis az Isten szándékait érvényesítő legnagyobb erő, ez nem más, mint **a magyarok Istene**. Ahogy a zsidó népnek is megvolt a maga törzsi istene, ugyanúgy a magyar népnek is megvolt a maga istene, a magyarok istene. A régi magyar küldetés-tudatban, amely hasonlít Izrael népe küldetés-tudatához; a magyarság különleges hivatása ennek az Égi Élő Igazságnak a méltó szolgálata. A Szent Koronát az angyal hozta. A mózesi kőtáblák parancsait Isten adta át Mózesnek a Sínai-hegyen. Mindkettő a néphit kérdése. De ez a hit nemzetfenntartó, közösségépítő erő, mely a benne hívőt képessé teszi arra, hogy önmagát felülmúló, nemes tetteket hajtson végre és különleges elhivatottságú életvitelre serkenti. Ezért aztán nem lehet babonaként elvetni és nevetségessé tenni a hitet a Szent Korona (tan) mindenekfelettségében, sérthetetlenségében, Istentől származásában s eredetében. A Szent Korona tulajdona volt Magyarországnak. Ha nincs Szent Korona, akkor Magyarország bárkinek elidegeníthető s bárki a tulajdonosa lehet. A Szent Korona a JOG objektívációjaként a király és a politikai nemzet felett álló absztrakt jogi személyben fejeződik ki. Benne objektívizálódik tartalomként a magyar nemzet egészét megillető, képviselő, kifejező, megtestesítő legfőbb hatalom: **a magyar nép szuverenitása!** Az Európai Unióba való belépéssel ez a szakrális és jogi szuverenitás került örökre veszendőbe. A Szent Korona tehát a magyar nemzet egészének legmagasabb szintű megtestesülése. Isten, azaz az ember (!) kozmikussá tágult dimenziója, és az e világi magyar nép egyesül benne, mint szakrális tárgyban. A Szent Korona tehát a magyar nemzet transzcendens dimenziója, az Ég egy darabja. Ez köti össze a véges magyar létet az örökké tartó kozmikus léttel. Miért ne lehetne a magyar népnek is saját nemzetfenntartó misztériuma, saját mitológiája? (...) A Szent Korona ily' értelmezésben a magyar nemzet fennmaradásának, létének (!) szent titka. Isten gondolata a magyar létről, a magyar küldetésről ezen a világon. Ha tanulmányozzuk, úgy apránként felfedezhetjük, miért hozta Isten létre a magyar nemzetet, s mi ennek a magyar nemzetnek a differentia specificája, vagyis azok a csakis rá jellemző különleges tulajdonságok, amelyek minden más néptől és nemzettől megkülönböztetik. A létében mindig is fenyegetett*

magyarság a Szent Koronával, mint közösségfenntartó és megőrző erővel, ebbe belekapaszkodva eredményesen tudna védekezni, mert a nemzeti önvédelem szakrális, absztrakt letéteményese, szellemileg is létező hatóerő. A Szent Korona révén lesz a magyar Isten népévé (?!), válik ugyanúgy beavatott (?!) néppé, ahogyan Isten választott népe lett Izrael lakossága. Ez a magyar nép isteni titka. Aki ebbe a titokba bele tud pillantani, aki annak legalább egy részét megérti, beavatást nyer, és részesül a magyarrá válás (?!) misztériumában.”

*A Szent Korona szakrális jelentéssel bír, azonban semmiképpen nem ‘analóg’ Mózes kőtábláival, amelyekre az egész emberiség Istentől kapott törvényeit, Tízparancsolatát véste fel. A Tízparancsolat nem jelképes üzenet, hanem Isten valóságos előírásait tartalmazza az egész emberiség, tehát minden nép minden fia és leánya számára! A Szent Korona - mint egyfajta szakrális, népet összetartó ‘erő’ szimbóluma - csak a magyar nép számára bír kultikus, jogi és egyéb jelentőséggel, a többi nép számára nem mond, és nem is jelent semmit. Maximum annyit - ez sem kevés! -, hogy **a magyar haza, a magyar föld csak a magyaroké, és senkinek nincsen joga ‘jogot formálni’ rá, még ‘globalizációs illetve integrációs áron’ vagy ‘magasabb érdekekre’ (únió) történő hivatkozással sem.** Ehhez, és ennek jogelméleti megalapozásához nincs szükség rá, hogy a többi népek kötelesek legyenek ‘ugyanúgy’ tisztelni a mi Szent Koronánkat, mint ahogy minden nép, amelyik kereszténynek vallja magát, egyformán köteles elismerni és megtartani Isten érvényes ószövetségi törvényét, Tízparancsolatát.*

Ezt Jézus ekként erősíti meg az Újszövetségben (Mt.5, 17-20.): „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy megszüntessem a törvényt, vagy a prófétákat. Nem azért jöttem, hogy megszüntessem, hanem, hogy tökéletessé tegyem. Bizony mondom nektek: míg ég és föld fönáll, egy ‘i’ betű vagy egy vesszőcske sem marad el a törvényből, hanem beteljesedik az egész. Aki tehát csak egyet hagy is el a leg-kisebb parancsok közül és így tanítja az embereket, az igen kicsi lesz a mennyek országában. Aki viszont megtartja és tanítja azokat, az nagy lesz a mennyek országában. Ezért mondom nektek: ha élet-szentségetek fölül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, - nem juttok be a mennyek országába.”

A Szentkorona-tant nem lehet a Tóra, vagy a Tízparancsolat rangjára emelni, miként a Szent Koronát (mint szakrális jelképet) sem *a mózesi kőtáblák* rangjára. Képzeljük el: ha például az angolok bebizonyítják, hogy **‘az igazi Isten kardja az Excalibur volt’**, amit Arthur királyuk ‘az angol Istentől’ kapott, és mondjuk a mesebeli Merlin sem ‘démoni varázsló’ volt, hanem például Gábrriel arkangyal, akkor ‘mégiscsak igazuk lehet-lesz, amikor a magyar hazát elprivatizálják’... És végé-hossza nem lesz az utólag feltalált ‘isteni eredeteknek’; végül annyi evangélium lenne, ahány legenda és nemzeti mondavilág! A magyar népet nem lehet, és nem is kell semmilyen értelemben (küldetéstudat) fölébe emelni az összes többinek; - annál is kevésbé, mert ‘szakrális értelemben és egyetemes vallási vonatkozásban’ is csak egyetlen-egy kiválasztott nép létezik, mégpedig az isteni kinyilatkoztatás, a Biblia alapján: a zsidó. Ha ezt a tényt kétségbe vonnánk, úgy egyrészt Isten akaratával, másrészt a vallás-és kultúrtörténeti emlékekkel is szembe kerülnénk. A magyar népnek sem oka, sem joga nincsen rá, sem célja nem lehet, hogy kvázi ‘revánsot húzzon’ a bibliai zsidó néppel, vajon melyikük áldozata kedvesebb az egy Isten előtt! Az új szövetségben, Krisztusban minden nép egyesül, függetlenül attól, hogy mily szerepet játszott az Ószövetség korában. ***A magyarok ‘újszövetségi küldetése’ egészen más. A magyar népnek - noha ezerszer is legyőzték, megtizedelték és szétszórták az ellenségei (a besenyő, a tatár, a török, az osztrák, a német, az orosz és ma a multinacionális tőke) - csak Isten segítségével, azért sikerült mindmáig fennmaradnia, hogy a világ végezte, a végidők közeledte felé, közel a végítélethez: a globalizált világállam élő lelkiismerete legyen, és példát mutasson a népeknek az (emberi és nemzeti) önazonosság, a kereszténység megőrzésében.***

8. A Szentkorona-tan mai jelentése

„A Magyarok Nagyasszonya és a Napbaöltözött Asszony - a Babba Mária - tulajdonképpen az ősi magyar vallási hagyományok és a kereszténység termékeny egymásra találását szimbolizálja. A Regnum Marianum, vagyis hogy István király Máriának, a Magyarok Nagyboldogasszonyának ajánlotta fel királyságát, közjogi fogalommá vált. A XII. és a XIII. században a Szent Korona azonos volt az országgal. A Szentkorona-tan fokozatosan alakult ki és lényegében az állam és a társadalom felett álló JOG, azaz az alkotmány, az igazi alkotmány

szerepét kapta. (...) Az állam felett álló JOG-ot nem lehet az állam akaratából levezetni. A JOG nem az állam akaratát fejezi ki, hanem az államot (is) kötelező szabályokat tartalmazza, amelyeket az állam nem szeghet meg, ha igényt tart arra, hogy jogállamnak tekintsék.

Mivel Magyarországnak ma nincs alkotmánya, azaz az állam felett álló és az állam által meg nem változtatható JOG-a, hanem csupán az állami akaratot kifejező és az állam által alkotott alaptörvénye, amellyel az állam az állampolgárait kötelezi, és önként vállal magára (minősített parlamenti többséggel megváltoztatható) korlátozásokat, ezért indokolt a kérdés: joga volt-e egy önjelölt csoportnak és egy pártok által dominált parlamentnek (rózsadombi-, MDF-SZDSZ?) paktum elfogadásával lemondani a jogfolytonosság helyreállításáról, a magyar állam feletti „Szent Jog”-ról, vagyis az ezeréves magyar nemzet legfontosabb szükségleteit, érdekeit és értékeit tartalmazó Szentkorona-tanról? A Szent Korona, mint a legfontosabb közösségi jogokat, privilégiumokat hordozó absztrakt jogi személy, a magyar nemzet szuverenitásának megtestesítője. Erről a ‘torzított választás’ útján létrejött és korlátozott legitimitációval rendelkező pártparlament nem dönthet. Erről csak egy igazi legitimitációval bíró, azaz teljeskörű képviseleten nyugvó alkotmányozó nemzetgyűlés és/vagy népszavazás dönthet. A jogfolytonosság helyreállításának az elmaradása igazából alkotmányos szünetelést jelent. A Nyugat írott alkotmányaiból összeollózott, ‘kölcsonzótt elit alkotmány’ a frázis jellegű közhelyeivel nem képviseli a nemzetet. Ez nem JOG, hanem csak az elit akaratát állami akarattá átalakító alaptörvény. Nem áll az állam és a társadalom felett, hanem csupán bitorolja az igazi történelmi alkotmány, a Szent Korona és a Szentkorona-tanban kifejezett szakrális jogi személyiség felségjogait. A magyar állam, a magyar nemzet jogi személyiségének a neve: Szent Korona. Ezek a Szent Koronát megillető felségjogok valójában a magyar nemzet szuverenitását fejezi ki. (...) A királyt (az államfőt) is megilleti a nemesség (az elit) és a nép hűsége, ha Isten akaratát közvetíti. Ha azonban a király nem szakrális uralkodó, úgy a hűség a Szent Koronának, a szakrális jogi személynek szól, s nem pedig a nem szakrális természetes személynek (mondjuk privatizációt és európai uniós belépést ‘vezénylő’ korporációs miniszterelnöknek). Nemesnek (elit tagjának) lenni annyit jelent, mint hűségesnek lenni, tehát a nemes a hűséges szinonimája. A hűbérúrnak való hűség nem

*azonos viszont az Istent megillető hűséggel. (...) A történelmi új kor farizeus királyai (államfői, fekete nemessége, stb.) az állítják, hogy Isten kegyelméből uralkodnak, ezért követnek el mindent **pl. a Priory of Sion révén**, hogy származásukat egyenesen Jézustól vezessék le. Ez a Grál-legendának is a lényege. A Szent Korona, mint szakrális jogi személy tökéletes lehet, méltó absztrakció Isten, és Isten akarata közvetítésére. (...) A Szent Korona jogi személyisége és tárgyi megjelenése a magyar nép szimbolikus temploma és szentélye. Ady Endre (aki szabadkőműves volt) panaszkodott, hogy 'a magyar népnek még temploma sincs'. Ebben tévedett, mert a Szent Korona s inkarnációja a magyar nép temploma és ez ma is létezik, csak alvó állapotban van. A templom ma el van zárva a magyar nép előtt. A jelképe, a korona megtekinthető, de amit jelképez a korona, a templom - nem elérhető. (...) A Szent Korona misztériuma és az Evangélium központi kérdése az igazság és a szeretet erejében való hit. 'Az Élő Égi Igazság' - az Isten akaratát érvényesítő legnagyobb erő, a legszilárdabb hatalom. (...) Magyarország keresztre feszítése (itt említsük meg csak Mohit, Mohácsot és Trianont) és 'feltámadása', Jézus keresztre feszítése és feltámadása mintájára (analógiájára - Cz. L.) teszi a magyar népet az isteni küldetés népévé, amely elhozhatja az üdvöt az emberiség számára, azaz 'az Isten országának a megvalósulását'. Jézus erről beszélt, hiszen a tanításának a lényege az Isten országa eljövételének a hirdetése volt. Ilyen szemmel nézve a magyar történelemből akár kiolvasható a magyar nemzet áldozati küldetése is."*

A Magyarországon ma uralkodó hatalom tehát nem legitim, mert nem a Szentkorona-tan jogos, jogfolytonos folytatása. Ez a hatalom éppúgy illegitim, mint az éppen 'rászerveződő', készülődő világállam - hiszen annak szerves része. Ez a hatalom mind elveiben, mind gyakorlatában teljesen *elszakadt az eredeti, még egykor szakrális gyökerektől*, nem a népfelség elvén alapul; kisajátítja a JOG feletti uralmat (!), illetve minden egyes ország és nép, minden ember vagyonát és szülőföldjét, valamint a kultúrát, a vallást és a hitet is. Ez a hatalom a megvalósult globális fasizmus, amelynek **„a hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ”** (mondja Sándor András 'A történelem elmezavara' című könyvének - Püski, 1997. - 179. oldalán). Szabadkőműves világállam.

9. A hasonmások, avagy a lélek abortusza

„Kocsis István ‘Magyarország Szent Koronája’ című munkájában kitér a ‘hasonmás’, a ‘földi lét’, az ‘Égi Lét’, az ‘Élő Égi Igazság’ (az Igazság mint személyiség), a ‘valódi beavatott’, a ‘szakrális személy’, a ‘szakrális király’, a ‘világkirály’, a ‘démoni hatalmak’, a ‘fékező hatalmak’ fogalmainak a megvilágítására. Ezeknek a fogalmaknak a rendkívül mélyenszántó és eredeti elemzésével Kocsis István hozzásegít minket a Szent Korona misztériumának a megértéséhez. (...)

‘Igen, mintha semmi se lett volna fontosabb Trianonban, mint a legártatlanabb megbüntetése, a legártatlanabb keresztrefeszítése. A régi misztériumjáték újrajátszása.’ Kocsis István szerint nem lehet sem észérvekkel, sem érzelmekkel (például gyűlölettel) kellően megindokolni, ami Trianonban megtörtént. A szerző úgy véli, hogy Trianon tudatos szembefordulás Istennel, és nincs is hiteles magyarázata, ha ezt nem vesszük tekintetbe.”

„Felmerül a kérdés, hogy lehet-e ésszerű magyarázata annak, hogy a világ leghatalmasabb emberei megkötik a legrosszabb üzletet? A legrosszabbat, mert hiszen a pillanatot cserébe odaadják az Örökkévalóságot. Másképp is fogalmazhatunk: ők már régen odaadták az örökkévalóságot a percért, akkor, amikor ‘hasonmásokká’ váltak.

„Hasonmás” az, aki az életet választotta az ÉLET helyett... Akiknek a lelke tetszhalott állapotba jutott. Ő az, aki bement a tágas kapun, rálépett a széles útra, mely a „romlásba” visz. Ezen az úton a bukott ember jár. A bukott ember, aki képes volt elvágni az összeköttetést a saját Időtlen Énjével... Kialudt benne az összeköttetést fenntartó titokzatos fény, a lélek... Azt mondtuk: „Nem könnyű kioltani a lelket, de az ember ezt megteheti... De mindig csak Istenre emelt fegyverrel teheti meg... Azaz a felfoghatatlanul nagy bűnökkel.” Aki például szándékosan és aljas indokból öl, vagy megölet valakit, az is tulajdonképpen Istenre emelt fegyverrel oltja ki a saját lelkét. Aki pedig államférfiként árulja el hazáját, **idegen hatalom szolgálatába áll**, - szintén Istenre emel fegyvert, mert ezzel elszegényíti népét, önmagát pedig megfosztja attól, ami benne, a személyiségében a legértékesebb. Ezért kell például annak levetni a papi ruhát, aki ateista lett vagy távozni a bírói pulpitról, aki politikai parancsra hajlandó

volt ártatlan embert elítélni. Minthogy Isten egyedül csak az embert teremtette a saját képmására, és oltotta ezért belé az alkotó értelem szikráját, így minden egyes emberben van valami isteni lényeg. **Aki Istenre fegyvert emel, az emberként már nem is él tovább, hanem csak valami másként, másvalakiként.** Ha tehát az ember így vagy úgy, de eldobja magától az isteni lényegét, az valami mássá válhat, valami minőségileg alacsonyabb rendűvé, mint ami korábban volt. Kocsis István ezt a minőségileg alacsonyabb rendűvé, mássá vált embert nevezte el „hasonmásnak”, - vagyis a valódi ember, az isteni lényegét hordozó ember „kiürült hasonmásának”.

Kocsis értelmezésében a **„hasonmás” az, akinek a lelke tetszhalott állapotban van.** Mondhatnák úgy is, akiben kialudt az isteni szikra. A mai uzsoracivilizációban élőknek a kamatkapitalizmus alaptörvényei szerint mindent ‘le kell fordítaniuk’ a pénz egydimenziós nyelvére. Kocsis István kifejti: a mi korunk embere nem érti, sőt, valami álproblémának tekinti ezt. Ez jól tetten érhető abban is, hogy még a filozófiával és a teológiával hivatásként foglalkozók is mellőzik ennek a tárgyalását, mert a „hasonmások” létezésének a beismerése nem egyeztethető össze azzal a hamis premisszával, hogy minden ember egyenlő. (Éppen ekkor folyt a Parlamentben az ún. „gyűlöletbeszéd-törvény” részletes vitája. Meghallottam a ‘háttér-televízióból’, amint Bárándy Péter igazságügy-miniszter kinyilatkoztatja: ‘Nem gyűlöletbeszéd - nem büntethető - az, amely valamely jól körülhatárolható embercsoport alsóbb-vagy felsőbbrendűségét állítja’. Egyébként is; - a hasonmásoknak nincs a hátukra írva, hogy hasonmások, tehát ‘nem határolhatók jól körül’. Istennek legyen hála, egyelőre még szabadlábbon maradhatunk! Továbbá: igencsak csodálkoztam volna, ha az elit ‘megbüntetteté’ magát, és filozófus hajlamú talpnyalóit.) Az egyenlő jogokkal épp az a probléma, hogy egyenlőtlen képességű emberekre és gyökeresen eltérő feltételekre alkalmazva a legigazságtalanabb eredményhez is vezethet. Ezért a ‘jogegyenlőség’ legfeljebb az elvben elismert esélyegyenlőséget és a jog előtti formális egyenlőséget jelentheti. Természetesen nem lehet minden egyes egyénre szabva megalkotni egy teljesen igazságos jogrendszert. Ez azonban nem változtat azon, hogy azt állítani: mindenki egyenlő, nem egyéb egy jó szándékú óhaj kimondásánál. Ezzel az óhajjal nehéz szembefordulni,

hiszen többek között erre épül az általános választójog és az „alibi-demokrácia” vele űzött szemfényvesztő játéka. Ha ehhez most még azt is hozzávesszük, hogy az emberek jelentős hányada az uzsora-civilizáció kényszerében olyan „hasonmás” emberré vált, aki már elveszítette az emberi lényegét tartalmazó minőségét, akkor még az a kérdés is felmerül, hogy az emberi lényegüket még megtartott, illetve az emberi lényegüket már elveszített emberek vajon még egyenlőknek minősíthetők-e?

Kocsis István állítja, hogy valójában nem tett rendkívülit „a hasonmás” fogalmának a bevezetésével, mert ez a fogalom szerinte minden ember tudatában jelen van. Az állítását például azzal támasztja alá, hogy hányszor elhangzik: **„csak ne csalódnék benne!”** - házastársban, üzlettársban, barátban. Másképpen megfogalmazva: **csak az legyen, akinek látszik, és ne valaki vagy valami más.** Azaz „hasonmás”. Kocsis úgy érvel, hogy ezen „hasonmásoktól” retteg minden jövőjét féltő ember, mivel ezek a hasonmások hazudnak politikusként, szerelmi partnerként, nagyon könnyen kaphatók az árulásra és üzletemberként szintén gátlástalanok, - de más szakmákban sem azzal a felelősséggel és kötelességtudattal látják el a feladatukat, mint az emberi lényegüket megőrző emberek. Közéjük tartoznak, **akik pl. jó üzletnek tekintik a háborút, ha lehet rajta sok pénzt keresni, tekintet nélkül arra, hogy hány embertársuknak okoznak vele végtelen sok szenvedést.** A jelenlegi uzsoracivilizáció kamat-kapitalista rendjében pénzgazdaság működik, amelynek egyetlen célja, hogy **a pénzből még több pénzt** állíthassanak elő a pénzvagyron tulajdonosai, ezért minden emberi érték devalválódott, és az erkölcsnek nincsen többé ázsiója.

Egyre több tehát a profithajzában hasonmássá váló ember. A legdöbbenetesebb - Kocsis István szerint - az, **amikor a hasonmás fel is fogja, hogy hasonmás lett.** Ez abban a pillanatban következik be szerinte, amikor már képes elhíttetni önmagával, hogy Istennel szembefordulva is lehet élni. Természetesen lehet így élni, de nem az emberi lényegét megtartó teljes (értékű) embernek, hanem az emberi lényegétől megfosztott hasonmásnak. Ezért van az, hogy ebben a mindent pénzzel mérő egydimenziós világban **rengeteg az olyan ember, aki úgy követ el bűnt, hogy nincs is igazán büntudata, és**

képtelen is valódi bűnbánatra. (Persze vannak ennek enyhe esetei is, pl. ha valaki csak képmutatásból jár templomba és nem valódi lelki szükségletből.) Kocsis István leleménye, a „hasonmás” terminusa igen jól eligazít korunk sok ellentmondásában. Ugyanis ha valaki fölfogta, hogy „hasonmás” lett, és ezt a létét el tudja viselni, akkor a számára semmi sem azonos már azzal, ami valójában. A bűn többé nem bűn, minden olyan üzlet rossz, melyen így vagy úgy nem nyereszkedik, akár a másik kárára s a legrosszabb üzlet, ami Kocsis szerint „az örökkévalóságról való lemondás a percért”, vagyis amikor a percnyi földi létért lemond az Időtlen Énről, amikor az életet választja az ÉLET helyett. Az ilyen hasonmás embernek a földi léte percnyi hosszába kell belesűritenie minden hatalmat, minden élvezetet; - ezért siet, ezért mohó, ezért gátlástalan, ezért gázol át mindenben és mindenkin. Kocsis a Biblia alapos ismerőjeként azt is hangsúlyozza, hogy a „hasonmás”-kérdést a maga bonyolultságában az Evangélium mutatja be (!), de korunk embere a jelek szerint már nem képes felfogni az Újszövetségnek e fontos részleteit. Mindabból, amit az Evangélium sugalmaz, a legdöbbenetesebb, hogy a „hasonmás”-lét, vagyis az anyaggal való teljes azonosulás, a lélek és Isten megtagadása - az emberi lényegétől már megfosztott, redukálódott ember számára természetessé és elfogadhatóvá is válhat, és így az uzsoracivilizáció pénzhajszájában egész népeket, sőt az emberiséget is veszélyezteti az ebben a „hasonmátságban” való elmerülés.”

Az elmondottakhoz már csak Krisztus szavait lehet hozzátenni:

Óvakodjatok az antikrisztustól! „Gyermekeim, itt az utolsó óra! Amint azt hallottátok, eljön az antikrisztus. Már eddig is sok antikrisztus támadt. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, köztünk is maradtak volna. Rajtuk kellett nyilvánvalóvá lennie, hogy nem mindnyájan tartoznak közénk. Ti azonban a Szent kenetét kaptátok, s mindent tudtok. Nem is azért írtam nektek, mintha nem ismernétek az igazságot. Ti ismeritek, s azt is tudjátok, hogy semmi hazugság sem származik az igazságból. Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Messiás? Ez az antikrisztus: tagadja az Atyát és a Fiút. Mindaz ugyanis, aki tagadja a Fiút, nem ismeri el az Atyát sem. Aki megvallja a Fiút, elismeri az Atyát is. Maradjon meg

bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok. Ha meg-marad bennetek, mit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában. Az ígéret pedig, amelyet ehhez fűzött, az örök élet. Ezeket akartam írni nektek azok miatt, akik félre-vezetnek. Ami titeket illet, maradjon meg bennetek a tőle kapott kenet. Más tanítóra nincs szükségetek: bármire is tanítson az ő kenete, az igaz s nem hazugság. Maradjatok tehát őbenne, amint tanította. Igen, gyermekeim, maradjatok őbenne, hogy amikor meg-jelenik, bizalommal töltsön el s eljövetelekor meg ne szégyenüljünk. (1 Jn.2, 18-28.)

„Óvakodjatok a hamis prófétáktól! „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek! Vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől valók-e, mert sok hamis próféta lépett föl a világban. Az Istentől való lélek erről ismerhető föl: Minden lélek, amelyik vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, Istentől van. Minden olyan lélek viszont, amelyik nem vallja Jézust, nem Istentől való. Ez az antikrisztus szelleme, akiről hallottátok, hogy eljön, sőt már a világban is van. Ti Istentől vagytok gyermekeim, és győzedelmeskedtetek azon. Hisz, ha bennetek van, hatalmasabb, mint az, aki a világban van. Azok e világból valók, azért is beszélnek e világról, és a világ hallgat rájuk. Mi Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk. Aki viszont nem az Istentől való, nem hallgat ránk. Így különböztetjük meg az igazság szellemét a hamisság szellemétől.” (1 Jn.4, 1-6.)

10. A Szentkorona-tan, mint történelmi alkotmány helyreállítása

„Kocsis István a már említett ‘Magyarország Szent Koronája’ című művének a 358. oldalán így foglalja össze azt, amit sejtünk, amit feltételezünk s amit tudunk Trianonról: ‘Az is megtörténik Versaillesban, illetve Trianonban, ami senkinek sem érdeke... Nem az ész és nem az érzelem határozza meg tehát azoknak a magatartását sem, akikről feltételezi a szakirodalom: a kulisszák mögül irányították a tárgyalásokat. Bizony, a Kárpát-medence tönkretétele nem lehetett érdeke a kulisszák mögül diktálóknak sem, miképpen senkinek sem a világ épeszű emberei közül... Mégis tönkreteszik, és akik tönkreteszik, azok - akármennyire hihetetlen - pontosan úgy viselkednek, mintha nem valódi politikusok, nem valódi pénzemberek, hanem a Nagy Misztériumjáték elvarázsolt résztvevői lennének... Pontosán úgy viselkednek, mint majdnem kétezer évvel korábban az Isten megtestesülésének, Jézus Urunknak keresztre feszítését előkészítők. Igen, mintha semmi se lett volna fontosabb Trianonban, mint a legártatlanabb megbüntetése, a legártatlanabb keresztre feszítése. A régi misztériumjáték újrajátszása.’ Kocsis István szerint nem lehet sem észérvekkel, sem érzelmekkel (például gyűlölettel) kellően megindokolni, ami Trianonban történt. A szerző úgy véli, hogy Trianon - tudatos szembefordulás Istennel, és nincs is hiteles magyarázata, ha ezt nem vesszük tekintetbe. (...) Felmerül a kérdés, hogy lehet-e észszerű magyarázata, hogy a világ leghatalmasabb emberei megkötik a legrosszabb üzletet. A legrosszabbat, hisz’ a pillanatért cserébe odaadják az Örökkévalóságot.” Az egyetlen ‘logikus’ magyarázat: a már az előző fejezet-részben ismertetett ‘hasonmás-szindróma’ és teória.

„Mindezen fejtegetéseket azért kellett előrebocsátani, hogy érthetővé váljék a szerzőnek az az álláspontja, miszerint az első világháború és Trianon a kormányokban, valamint az azokat irányító háttérerőkben, elsősorban a pénzvilágban hangadókká, vezetőkké vált ‘hasonmások’ világtörténelem-formáló, összehangolt akciója volt. A trianoni békeszerződés képtelenségeiben, a Masaryk-Wilson viszony ismeretében, a szabadkőművesség s más titkos szervezetek szerepének elemzésében továbbá annak a ténynek a tudatában, hogy Magyarországot, mint legártatlanabbat büntették meg, nem a magyarság bűneit tartva szem előtt - a ‘hasonmások’ tevékeny közreműködését kell felismernünk. Ez

*igen misztikusan hangozhat, különösen az ilyen fejtegetésekhez nem szokott olvasók számára, mégis Kocsis úgy véli, hogy ez Trianon leg-sötétebb titka. Az általa is legfontosabbnak tartott megállapítása így szól: ‘Az **Evangelium arra figyelmeztet, és minden más hiteles szent könyv, és minden hiteles teológiai és filozófiai munka, és minden történelemkönyv ugyanarra hívja fel a figyelmünket: jaj az emberi világnak, ha vezetésében többségbe jutnak a megszállt hasonmások, ... mint a XX. század elején ...! Következmény: az első világháború, Versailles-Trianon, második világháború...’ És a többi...!***

Mert ezt pedig már én tehetem hozzá: nácizmus, holokauszt, a szovjet kommunizmus fél-világbirodalma, a hidegháború évtizedei, Kennedy-gyilkosságok, Roswell és egyéb UFO-jelenségek, a repülő csészealjok, hidrogén-és neutronbombák, szárnyas rakéták, űrprogramok és azok rejtélyes leállítása, a Warren-bizottsági és a Condon-jelentés 75 évre titkosítása, a csillagháborús fegyverkezési hajsza, általa a Szovjetunió váratlan összeomlása, a máltai paktum, majd a civilizációk háborúja (Huntington), a világterrorizmus kialakulása, többszöri Öböl-háborúk, 2001. IX. 11., NYC-ben a szabadkőműves szimbólum WTC-tornyok ledöntése és a paranoiás terrorizmus-ellenes koalíció, illetve az orwelli világállam koncepciója, kialakulása. A történelem kényszerpályája ‘a hasonmások’ életműve!

*„A magyarság, a magyar küldetéstudat és áldozatvállalás, illetve a keresztény világ nagy kérdései összefüggenek és e szerves kapcsolatot 3 magyar király sorsában lehet jól szemléltetni. A magyar küldetéstudat központi gondolata egy egész emberiségnek szóló üzenet, amely az Igazsággal van összefüggésben. Az Élő Égi Igazságról, vagyis a legyőzhetetlenről van szó, aki Isten önvédő Megnyilatkozása, a legnagyobb Erő, a legszilárdabb Hatalom. A magyar küldetéstudatban a magyarság különleges szerepe ennek az Élő Égi Igazságnak a méltó szolgálata. E küldetéstudat csak az egész emberiségre vonatkoztatva értelmezhető. Nem hun uralkodó, **Atilla** dönti el, hogy ‘Isten ostora’ lesz, nem **Szent István** dönti el, hogy megteremti egységes keresztény birodalmát (szakrális ‘világ-királya’ lesz a kereszténnyé váló, megigazodó emberiségnek), s nem **Hunyadi Mátyás** dönti el, hogy ő megtisztulásra kényszeríti a keresztény világot. Isten akarata teljesítői ők s*

ezért indulnak el útjukon. Az út annak ellenére nem egyforma, hogy Szent István is, és Hunyadi Mátyás is tudatosan felvállalja az atillai hagyomány folytatását. A három király közül most csupán Mátyásról kívánunk részletesebben szólni. Mátyás király azon törvényeknek a megalkotását kényszeríti ki, amelyek segítségével **a nemzet túlélheti az iszlám világ pusztító támadását**. Mátyás szinte felfoghatatlan céltudatossággal küzdött a királyi hatalom gyöngítéséért (!), és ha más alapján nem tehetnénk, akkor ennek alapján feltételezhetnénk, hogy Isten akaratát teljesítvén készítette fel a magyar nemzetet a nehéz eljövendőre. Kocsis István szerint **Mátyás utolsó szakrális királyként végrendelkezik** a törvényalkotásával. Rá is kérdez, hogy **ő szakrális királyként egy olyan uralkodó, aki nem győzhet? Akivel közli az Ég, hogy Országáa keresztre feszítették? Miféle összefüggés lehet e drámai helyzetben küldetéstudat és közjog között? A magyar küldetéstudat ugyanis az Atillától Mátyás királyig tartó időszakban átalakult. Megváltói (!) áldozatvállalássá, kiválasztottság-tudattá alakult át a közjogi változások eredményeként. Mátyás királlyal a magyar küldetéstudat változása felgyorsul, de sokkal nagyobb az a változás, melyen **Trianon után esik át. A 'kalapos király', vagyis II. József német-római császár, aki magas rangú szabadkőműves volt, példátlan energiával látott hozzá a magyar nemzet felszámolásához, mellyel szemben a magyarság keményen és sikeresen ellenállt.** (...) Ámde Trianonban valami rendkívüli dolog történt. Olyan nagy csapás érte a magyar nemzetet, hogy a magyarság az ellenfelet valami földöntúli erővel azonosítja. Ennek a hitének a következménye a küldetéstudat újabb változása, minőségileg mássá válása. Trianonnal szembesülve mindenkinek, aki meg akart magyarnak maradni, arról kellett meggyőződnie, hogy a magyar nemzet küldetése hasonló azon áldozati bárányhoz, amelyet Izrael népe is Jom Kippur idején, az engesztelés napján Izrael bűneit viselve feláldozott. A magyarságot Trianonban nem mint bűnöst, hanem mint legártatlanabbat büntették mindenki helyett - ellenfél és szövetséges helyett - egyaránt. S ez a magyar nép metafizikai dimenziójának bekapcsolása nélkül érthetetlen. Kocsis István meggyőz minket arról, hogy már Mátyás korában elkezdődik a régi magyar küldetéstudat megváltói kiválasztottság-tudattá válása. (...) **A magyar küldetéstudat Mohács után már bizonyos büntudattal is társult, s mögötte az lappanghatott, hogy az újkorban legyengült****

magyarság alkalmatlanná vált a régi magyar küldetés teljesítésére. (...) A nemzet metafizikai hátterét képező transzcendens dimenzióban a negatív erő, amit nevezhetünk Sátánnak is (...), a magyar nemzetet valamiért ellenségének tekinti, s ez a metafizikai gonosz, a Sátán az Úr Jézusra emelt fegyverrel sújtott le rá. Trianon nem magyarázható Isten haragjával; - Trianonban a világot irányító negatív erők leglátványosabb, legsúlyosabb ellentámadásának lett a magyar nemzet a szenvedő alanya. A háttérhatalom egyszerűen feláldozta Magyarországot úgy, hogy már a saját elveit - a történelmi, az etnikai és az önrendelkezési elvet is - felrúgta. (S félő, hogy ami 1990., a rendszer-váltás óta történik, az Trianon végzetének a végső beteljesítése.) (...) Mikor az 1867-es kiegyezéssel a magyar uralkodó osztály szövetségre lépett a Habsburg-dinasztiával (...), akkor hazánk a háttérhatalom ellenségévé vált, egy olyan országgá, amelyet fel kellett számolnia.

A Szentkorona-tan az a magyar vallás, amely 1000-ig a keleti, vagy szkíta kereszténység befolyása alatt állt. A magyar vallás egyenlő minden hiteles keresztény vallás és a Szent Korona misztériumának a szintézisével. Ha erről lemondunk, akkor lemondunk a magyarság metafizikai dimenziójáról, vallásos összetartó erejéről, amely viszont más népek történelmének a tanúsága szerint is igen erős nemzetfenn-tartó erő. (...) A magyar trianoni pszichózisnak a mélységét mutatja, hogy már 1920-ban is nyilvánvaló volt: **a történelmi Magyarország feldarabolása nemcsak, hogy nem volt szükségszerű és ésszerű, de váratlanul is érte az ország lakosságát.** A történelmi Magyarország megmaradt volna, ha méltóképpen védekezik, mikor a román és cseh csapatok megkezdték területének megszállását. A csehek és románok akciója nemzetközi jogilag is vitatható lépés volt, hiszen a háborúnak vége volt és a fegyverszüneti egyezményeket már megkötötték. **Az önvédelem azért maradt el, mert olyan politikai erők jutottak Magyarországon hatalomra, akik vagy képtelenek voltak levonni megfelelő következtetéseket, vagy pedig maguk is együttműködtek a trianoni határokat meghúzó háttérhatalommal.** Kocsis István így írt erről:

'Semmi sem felfoghatatlanabb a történelmünkben, mint a Károlyi-Jászi-féle magyar politikusok magatartása, akik a honvédelem megszervezése helyett az önvédelmi ösztönt ébren tartó Szentkorona-tant,

és az egész magyar közjogot, közjogi intézményrendszert taposták el nagy diadallal. Csak úgy mellékesen feloszlatták a hadsereget is aztán a tragikus következmények láttán, - sértődötten és hisztérikus hangulatban átadták a hatalmat az Oroszországból meghatározott feladattal hozzánk küldött ügynököknek (- Kun Bélának). 'E sorok írója is egyetért azzal, hogy ha Károlyi Mihály vezetésével 1918-ban nem tagadják meg a hatalomra került szabadkőművesek a magyar alkotmányt s közjogi intézményrendszert, úgy a világháború ellenére sem léphette volna át az újjáalakuló román, valamint az akkor létrejövő cseh hadsereg a magyar határt.' Súlyos analógiát ismerhetünk fel Trianonnal - a II. világháborút lezáró párizsi békeszerződés, illetve a jaltai egyezmény esetében is. A német megszállást (1944.) a háború befejeztével azonnal követte az orosz megszállás, amely 'ideiglenesen' 46 évig tartott. Magyarország a szovjet birodalom - a Nyugat által is elfogadott - szerves részévé vált; mondhatnánk úgy is, hogy 1945-ben a megszálló Szovjetunió (a későbbi amerikai elnök, Ronald Reagan szavaival élve: **a Gonosz Birodalma**) fegyveres ereje tette lehetővé, hogy egy újabb moszkovita klikk (Rákosiék) 'nyomhassa víz alá a magyar öntudatot és küldetéstudatot' - két generációt is 'rászoktatva' a szabadkőműves módszerek és uralom szolgálkú elfogadására. Ha a magyar elit 1990-ben nem feledkezik meg (egy tál lencséért!) az igazi magyar alkotmányról, **a Szentkorona-tan jogfolytonosságáról**, - úgy ma Magyarországnak saját alkotmánya lenne, nem lenne adóssága, és rendelkezhetne a teljes nemzeti vagyonával (ami mind külföldi kézbe került); nem kellett volna segélyekért, támogatásokért bekönyörögnie magát az Európai Unió nevű 'maradék Nyugat-Római Császárságba', amely ideiglenes képződmény legalább annyira a Sátán Birodalma - szabadkőműves politikai tákolmány -, mint az egykori Szovjetunió, s a mai egyeduralkodó világcsendőr, az Amerikai Egyesült Államok...

Vác, 2004. július 22.

Czike László

